

Η βιομηχανία του εβραϊκού Ολοκαυτώματος

«Μου φαίνεται ότι το Ολοκαύτωμα πουλιέται, δεν διδάσκεται».

Ραβίνος Άρνολντ Βολφ

Εξαργυρώνοντας πολιτικά το Ολοκαύτωμα

Μεταξύ του τέλους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και του τέλους της δεκαετίας του '60, μόνο ελάχιστα βιβλία και κινηματογραφικές ταινίες έθιγαν το θέμα του ναζιστικού ολοκαυτώματος... Όχι μόνο οι Αμερικανοί γενικά, αλλά και οι Αμερικανοεβραίοι, μηδέ εξαιρούμενων των Εβραίων διανοουμένων, επέδειξαν ελάχιστη προσοχή στο ναζιστικό ολοκαύτωμα. Σε μια έγκυρη έρευνα του 1957, ο κοινωνιολόγος Νέιθαν Γκλέιζερ, ανέφερε ότι η Τελική Λύση των Ναζί (όπως και η ίδρυση του ισραηλινού κράτους) «είχε εντυπωσιακά ανεπαίσθητες επιπτώσεις στην εσωτερική ζωή της εβραϊκής κοινότητας της Αμερικής». Σε ένα επιστημονικό συμπόσιο με θέμα «Εβραϊκή ταυτότητα και νέοι διανοούμενοι», το οποίο είχε διοργανωθεί από την επιθεώρηση «Κομένταρι», μόνο δύο από τους τριάντα ένα εισηγητές τόνισαν τον αντίκτυπο του ναζιστικού ολοκαυτώματος. Παρομοίως, το 1961, μια συζήτηση στρογγυλής τραπέζης την οποία οργάνωσε η εφημερίδα «Ιουδαϊσμός», με συμμετέχοντες είκοσι ένα επιφανείς Εβραίους της Αμερικής, με θέμα «Η επιβεβαίωσή μου ως Εβραίου», αγνόησε σχεδόν ολοκληρωτικά αυτό το ζήτημα. Κανένα μνημείο στις Ηνωμένες Πολιτείες ή τελετή απότισης φόρου τιμής δεν θύμιζαν το ναζιστικό ολοκαύτωμα. Αντίθετα, οι μεγαλύτερες εβραϊκές οργανώσεις αντιτάχθηκαν στη μνημόνευσή του. Το ερώτημα είναι γιατί;

Η στερεότυπη απάντηση ήταν ότι οι Εβραίοι είχαν απωθήσει τη μνήμη του ναζιστικού ολοκαυτώματος εξαιτίας των ψυχικών τραυμάτων που είχαν υποστεί. Στην πραγματικότητα, το συμπέρασμα αυτό δεν βασίζεται σε καμμία τέτοια ένδειξη. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι κάποιοι επιζήσαντες δεν ήθελαν τότε, ή και αργότερα, να μιλήσουν για ό,τι συνέβη, εξαιτίας αυτού του λόγου. Όμως, πολλοί άλλοι ήθελαν να μιλήσουν και, από τη στιγμή που το επέτρεψαν οι συνθήκες, δεν θα έπαυαν να μιλούν επ' αυτού. Το ζήτημα ήταν ότι οι Αμερικανοί

δεν ήθελαν να ακούσουν.

Η πραγματική αιτία για τη δημόσια σιωπή σχετικά με την εξολόθρευση που πραγματοποίησαν οι Ναζί, ήταν οι κομφορμιστικές πολιτικές που ακολούθησε η αμερικανοεβραϊκή ηγεσία και το πολιτικό κλίμα που επικρατούσε στη μεταπολεμική Αμερική. Όσον αφορά τα ζητήματα της εσωτερικής αλλά και της εξωτερικής πολιτικής, οι Αμερικανοεβραϊκές ελίτ ακολουθούσαν πιστά τις θέσεις της επίσημης πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών. Ενεργούσαν δε κατ' αυτό τον τρόπο, προκειμένου να διευκολύνουν τους παραδοσιακούς τους στόχους: Την ενσωμάτωση και την πρόσβαση στην εξουσία. Με την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου, οι επίσημες εβραϊκές κοινότητες ρίχτηκαν και αυτές στον αγώνα. Οι αμερικανοεβραϊκές ελίτ «ξέχασαν» το ναζιστικό ολοκαύτωμα επειδή η Γερμανία - η Δυτική Γερμανία το 1949- έγινε ένας σημαντικός μεταπολεμικός σύμμαχος των ΗΠΑ στην αντιπαράθεσή τους με τη Σοβιετική Ένωση. Η αναμόχλευση του παρελθόντος δεν θα χρησίμευε σε τίποτε. Πράγματι, θα περιέπλεκε περισσότερο τα πράγματα.

Με ελάχιστες επιφυλάξεις (που σύντομα παραμερίστηκαν), οι μεγαλύτερες αμερικανοεβραϊκές οργανώσεις γρήγορα ευθυγραμμίστηκαν με τη στήριξη των ΗΠΑ προς μία επανεξοπλισμένη και ανεπαρκώς αποναζικοποιημένη Γερμανία. Η Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή, φοβούμενη ότι *«οποιαδήποτε οργανωμένη αντίθεση των Αμερικανοεβραίων εναντίον της νέας εξωτερικής πολιτικής και στρατηγικής προσέγγισης θα τους απομόνωνε στα μάτια της μη εβραϊκής πλειοψηφίας και θα έθετε σε κίνδυνο όσα είχαν κατακτήσει, μεταπολεμικά, στο εσωτερικό της χώρας»*, υπήρξε η πρώτη που διακήρυξε τα αγαθά του επαναπροσδιορισμού της πολιτικής τους. Το φιλοσιωνιστικό Παγκόσμιο Εβραϊκό Συμβούλιο [World Jewish Congress - WJC] και το αμερικανικό παράρτημά του έπαψαν να εναντιώνονται, αφού υπέγραψαν με τη Γερμανία συμφωνίες αποζημίωσης, στις αρχές της δεκαετίας του 1950. Παράλληλα, η Ένωση Εναντίον της Δυσφήμισης [Anti-Defamation League - ADL] υπήρξε η πρώτη μεγάλη εβραϊκή οργάνωση η οποία απέστειλε επίσημη αντιπροσωπία στη Γερμανία, το 1954. Αυτές οι δύο οργανώσεις συνεργάστηκαν με την κυβέρνηση της Βόννης για να συγκρατήσουν το ευρέως διαδεδομένο «κύμα αντιγερμανισμού» που επικρατούσε μεταξύ των Εβραίων...

Τα πάντα άλλαξαν με τον Αραβοϊσραηλινό Πόλεμο των Έξι Ημερών. Κατά τα λεγόμενα σχεδόν όλων, μετά από αυτή τη σύγκρουση το, Ολοκαύτωμα έγινε αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής των Αμερικανοεβραίων. Η πιο συνηθισμένη εξήγηση γι' αυτή τη μεταβολή είναι ότι η ακραία απομόνωση του Ισραήλ και η

αδυναμία του κατά τη διάρκεια του πολέμου του Ιουνίου του 1967 αφύπνισε τις αναμνήσεις της ναζιστικής εξολόθρευσης. Στην πραγματικότητα, η ανάλυση αυτή παραποιεί τόσο την πραγματικότητα του συσχετισμού δυνάμεων στη Μέση Ανατολή εκείνη τη χρονική περίοδο όσο και τη φύση των εν εξελίξει σχέσεων μεταξύ των αμερικανοεβραϊκών ελίτ και του Ισραήλ.

Ακριβώς όπως οι επίσημες αμερικανοεβραϊκές οργανώσεις υποβάθμιζαν το ναζιστικό ολοκαύτωμα τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια προκειμένου να προσαρμοστούν στις προτεραιότητες της κυβέρνησης των ΗΠΑ κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, έτσι και η στάση τους απέναντι στο Ισραήλ συμβάδιζε με την πολιτική των ΗΠΑ. Από πολύ νωρίς οι αμερικανοεβραϊκές ελίτ έτρεφαν βαθιές ανησυχίες απέναντι στην ύπαρξη μιας εβραϊκής κρατικής οντότητας. Κυρίως τις φόβιζε ότι η ύπαρξη του ισραηλινού κράτους θα στήριζε τις κατηγορίες για «ταυτόχρονη αφοσίωση σε δύο διαφορετικά κέντρα». Όταν ο Ψυχρός Πόλεμος εντάθηκε, αυτές οι ανησυχίες πολλαπλασιάστηκαν. Ήδη, πριν από την ίδρυση του Ισραήλ, οι ηγέτες της αμερικανοεβραϊκής κοινότητας εξέφρασαν την ανησυχία ότι η -ως επί το πλείστον προερχόμενη από την Ανατολική Ευρώπη- αριστερή ηγεσία του Ισραήλ θα επέλεγε το σοβιετικό στρατόπεδο. Μολονότι, τελικά, συμμετείχαν στην καθοδηγούμενη από τους σιωνιστές εκστρατεία υπέρ της ίδρυσης ενός εβραϊκού κράτους, οι αμερικανοεβραϊκές οργανώσεις παρακολουθούσαν προσεκτικά και προσαρμόστηκαν στα κελεύσματα της Ουάσιγκτον. Πράγματι, η AJC υποστήριξε την ίδρυση του Ισραήλ, κυρίως λόγω του φόβου μιας ενδεχόμενης βίαιης αντίδρασης στο εσωτερικό εναντίον των Αμερικανοεβραίων, αν οι εκτοπισμένοι Εβραίοι της Ευρώπης δεν έβρισκαν ένα συγκεκριμένο τόπο εγκατάστασης. Παρ' ότι το Ισραήλ συντάχθηκε με τη Δύση αμέσως μετά την ίδρυσή του, πολλοί Ισραηλινοί μέσα και έξω από την κυβέρνηση αισθάνονταν μεγάλη συμπάθεια για τη Σοβιετική Ένωση. Όπως ήταν αναμενόμενο, η ηγεσία της αμερικανοεβραϊκής κοινότητας κράτησε αποστάσεις από το Ισραήλ.

Από τη στιγμή της ίδρυσής του, το 1948, μέχρι τον Πόλεμο των Έξι Ημερών, το Ισραήλ δεν κατείχε κεντρική θέση στους στρατηγικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ. Ενώ η ηγεσία των Εβραίων της Παλαιστίνης ετοιμαζόταν να προκηρύξει την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, ο Αμερικανός πρόεδρος Τρούμαν παλινδρομούσε, σταθμίζοντας εσωτερικά ζητήματα (την εβραϊκή ψήφο) αφ' ενός, και τις προειδοποιήσεις του Υπουργείου Εξωτερικών (η υποστήριξη προς ένα εβραϊκό κράτος θα απομόνωνε τις ΗΠΑ από τον αραβικό κόσμο) αφ' ετέρου. Προκειμένου να διασφαλίσει τα συμφέροντα των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, η κυβέρνηση

Αϊζενχάουερ εξισορρόπησε τη βοήθεια προς το Ισραήλ και τις αραβικές χώρες, ευνοώντας μολαταύτα τους Άραβες.

Οι περιοδικές διαμάχες μεταξύ του Ισραήλ και των ΗΠΑ σχετικά με πολιτικά ζητήματα κορυφώθηκαν κατά τη διάρκεια της κρίσης του Σουέζ, το 1956, όταν το Ισραήλ συνωμότησε με τη Γαλλία και τη Βρετανία προκειμένου να επιτεθούν εναντίον του Αιγύπτου εθνικιστή ηγέτη Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ. Μολονότι η αστραπιαία νίκη του Ισραήλ και η κατάληψη της Χερσονήσου του Σινά συγκέντρωσε τη γενική προσοχή στο στρατηγικό δυναμικό του, οι Ηνωμένες Πολιτείες το θεώρησαν απλώς μία από τις διάφορες περιφερειακές δυνάμεις. Κατόπιν, ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ επέβαλε την πλήρη, ουσιαστικά άνευ όρων αποχώρηση του Ισραήλ από το Σινά. Κατά τη διάρκεια της κρίσης οι Αμερικανοεβραίοι ηγέτες για ένα σύντομο χρονικό διάστημα πράγματι υποστήριξαν τις προσπάθειες του Ισραήλ να αποσπάσει παραχωρήσεις από τις ΗΠΑ, αλλά στο τέλος, όπως θυμάται ο Άρθουρ Χέρτσμπεργκ, *«προτίμησαν να συμβουλευθούν το Ισραήλ να λάβει υπόψη του (τον Αϊζενχάουερ) παρά να αντιταχθεί στις επιθυμίες του ηγέτη των Ηνωμένων Πολιτειών»*.

Το Ισραήλ εξαφανίστηκε από τη ζωή των Αμερικανοεβραίων σύντομα μετά από την ίδρυση του κράτους, ενώ εμφανιζόταν μόνο περιστασιακά ως αντικείμενο φιλανθρωπίας. Πράγματι, το Ισραήλ δεν ήταν σημαντικό για τους Αμερικανοεβραίους...

Οι Αμερικανοεβραίοι διανοούμενοι από όλο το πολιτικό φάσμα έδειχναν τελείως αδιάφοροι για την τύχη του Ισραήλ. Λεπτομερείς μελέτες για τον αριστερό-φιλελεύθερο χώρο των εβραϊκής καταγωγής διανοουμένων της Νέας Υόρκης καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '60 μόλις που αναφέρουν το Ισραήλ. Λίγο πριν από τον Πόλεμο του Ιουνίου η AJC διοργάνωσε ένα συνέδριο με θέμα «Η Εβραϊκή ταυτότητα σήμερα». Μόνο τρεις από τους τριάντα ένα «καλύτερους εγκεφάλους της εβραϊκής κοινότητας» αναφέρθηκαν στο Ισραήλ, και αυτοί ελάχιστα, ενώ δύο από αυτούς το έκαναν για να απορρίψουν τη σχέση τους μαζί του. Ειρωνεία της τύχης: Οι δύο μοναδικοί γνωστοί Εβραίοι διανοούμενοι που είχαν δημιουργήσει κάποιους δεσμούς με το Ισραήλ πριν από τον Ιούνιο του 1967 ήταν η Χάνα Άρεντ και ο Νόαμ Τσόμσκι.

Ύστερα ήρθε ο Πόλεμος του Ιουνίου. Εντυπωσιασμένες από τη συντριπτική επίδειξη δύναμης του Ισραήλ, οι Ηνωμένες Πολιτείες το ενσωμάτωσαν στον στρατηγικό σχεδιασμό τους. (Ήδη πριν από τον Πόλεμο του Ιουνίου οι Ηνωμένες

Πολιτείες προσέγγισαν προσεκτικά το Ισραήλ, γιατί τα καθεστώτα της Αιγύπτου και της Συρίας χάραζαν μία όλο και πιο ανεξάρτητη πορεία στα μέσα της δεκαετίας του '60). Πολιτική και στρατιωτική βοήθεια άρχισε να ρέει προς το Ισραήλ καθώς αυτό εξελίχθηκε σε έναν αντιπρόσωπο της αμερικανικής ισχύος στη Μέση Ανατολή...

Ως στρατηγικό κεφάλαιο της Αμερικής, το Ισραήλ δεχόταν επικρίσεις. Εκτός από έναν αυξανόμενο αριθμό μομφών για την άρνησή του να διαπραγματευθεί μια συμφωνία με τους Άραβες, σε αντίθεση με τις αποφάσεις του ΟΗΕ, και για την έντονη υποστήριξη που παρείχε στις φιλοδοξίες των ΗΠΑ, το Ισραήλ είχε επίσης να αντιμετωπίσει και τις εσωτερικές διαφωνίες εντός των ΗΠΑ. Μέσα στους κύκλους που καθόριζαν την πολιτική των Αμερικανών, οι λεγόμενοι «φιλοάραβες» υποστήριζαν πως το γεγονός ότι οι ΗΠΑ πόνταραν τα πάντα στο Ισραήλ, τη στιγμή που αγνοούσαν τις αραβικές ελίτ, υπέσκαπτε τα αμερικανικά εθνικά συμφέροντα. Μερικοί υποστήριζαν ότι η υποτέλεια του Ισραήλ στη δύναμη των ΗΠΑ και η κατοχή των γειτονικών αραβικών κρατών ήταν όχι μόνο λανθασμένη σε γενικό επίπεδο αλλά και επιζήμια για τα ίδια τα ισραηλινά συμφέροντα. Το Ισραήλ θα στρατιωτικοποιούνταν όλο και περισσότερο και θα αποξενωνόταν από τον αραβικό κόσμο. Για τους νέους Αμερικανοεβραίους «υποστηρικτές» του Ισραήλ, ωστόσο, τέτοιες απόψεις ισοδυναμούσαν με αιρετικές δοξασίες: Ένα ανεξάρτητο Ισραήλ που ζει ειρηνικά με τους γείτονες του ήταν άνευ αξίας. Ένα Ισραήλ ευθυγραμμισμένο με τα ρεύματα του αραβικού κόσμου που θα αναζητούσαν την ανεξαρτησία από τις ΗΠΑ ήταν καταστροφή. Αυτό που χρειαζόταν ήταν μια ισραηλινή Σπάρτη, ευγνώμονα στην αμερικανική ισχύ, γιατί μόνο τότε οι Αμερικανοεβραίοι ηγέτες θα είχαν τη δυνατότητα να δρουν ως απολογητές των αμερικανικών αυτοκρατορικών φιλοδοξιών. Ο Νόαμ Τσόμσκι έχει υποδηλώσει ότι οι εν λόγω «υποστηρικτές του Ισραήλ» θα έπρεπε να αποκαλούνται στην κυριολεξία «υποστηρικτές του ηθικού εκφυλισμού και της τελικής καταστροφής του Ισραήλ».

Για να προστατεύσουν το στρατηγικό τους κεφάλαιο, οι αμερικανοεβραϊκές ελίτ «θυμήθηκαν» το Ολοκαύτωμα...

Κατά τη διάρκεια των πρώτων μηνών του πολέμου, στις αρχές του 1948, και κυρίως όταν ανακηρύχθηκε η ανεξαρτησία, τον Μάιο, οι πιθανότητες επιβίωσης για το Ισραήλ ήταν «50-50», σύμφωνα με τον Γιτζάελ Γιαντίν, επικεφαλής επιχειρήσεων της Χαγκάνα (σιωνιστική στρατιωτική οργάνωση με δράση στην Παλαιστίνη κατά την περίοδο 1920-1948. Βοήθησε τα μέγιστα στην ίδρυση του

κράτους του Ισραήλ). Χωρίς μια μυστική συμφωνία για αγορά όπλων από την Τσεχία, το Ισραήλ πιθανότατα δεν θα είχε επιβιώσει. Μετά από συγκρούσεις ενός έτους, το Ισραήλ είχε απώλειες έξι χιλιάδων, ποσοστό 1% επί του συνολικού του πληθυσμού. Γιατί, όμως, δεν έγινε το Ολοκαύτωμα επίκεντρο της αμερικανοεβραϊκής ζωής ακριβώς τότε, μετά τον πόλεμο του 1948;

Το Ισραήλ γρήγορα αποδείχθηκε πολύ λιγότερο ευπρόσβλητο το 1967, σε σύγκριση με την περίοδο του αγώνα για την ανεξαρτησία του. Οι Ισραηλινοί και οι Αμερικανοί ηγέτες γνώριζαν εκ των προτέρων ότι το Ισραήλ εύκολα θα υπερίσχυε σε έναν πόλεμο εναντίον των αραβικών κρατών. Η πραγματικότητα αυτή έγινε φανερή με εντυπωσιακό τρόπο, μόλις το Ισραήλ έτρεψε σε φυγή τους Άραβες γείτονές του σε διάστημα λίγων ημερών... Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος ξεφύτρωσε μόνο μετά τη συντριπτική επίδειξη στρατιωτικής υπεροχής από το Ισραήλ και έλαβε τη μέγιστη τιμή της παράλληλα με τον ακραίο ισραηλινό θρίαμβο...

Το σοκ από τις αρχικές ήττες και τις σημαντικές απώλειες του Ισραήλ κατά τη διάρκεια του πολέμου του Οκτωβρίου του 1973 και, στη συνέχεια, η αυξανόμενη διεθνής απομόνωση -υποστηρίζεται από τις συμβατικές αναλύσεις- ερέθισαν τους φόβους των Αμερικανοεβραίων περί ευπάθειας του Ισραήλ. Αναλόγως, η μνήμη του Ολοκαυτώματος πέρασε πλέον στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος...

Οι αμερικανοεβραϊκές ελίτ θυμήθηκαν το ναζιστικό ολοκαύτωμα πριν τον Ιούνιο του 1967, μόνον όταν αυτό ήταν πολιτικά σκόπιμο. Το Ισραήλ, ο νέος τους πάτρωνας, είχε εκμεταλλευτεί το ναζιστικό ολοκαύτωμα κατά τη διάρκεια της δίκης του Άιχμαν. Με δεδομένη τη δοκιμασμένη αποτελεσματικότητά του, ο οργανωμένος αμερικανικός εβραϊσμός εκμεταλλεύτηκε το ναζιστικό ολοκαύτωμα μετά τον πόλεμο του Ιουνίου. Από τη στιγμή που αναδιατυπώθηκε ιδεολογικά το Ολοκαύτωμα, αποδείχθηκε το τέλειο όπλο για την εκτροπή της κριτικής κατά του Ισραήλ...

Υπάρχουν εσωτερικές πηγές για τη δημιουργία της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος. Οι επίσημες ερμηνείες δίνουν βάση στην πρόσφατη ανάδυση των «πολιτικών ταυτότητας» από τη μια, και στην «κουλτούρα της “θυματοποίησης”» από την άλλη. Πράγματι, κάθε ταυτότητα βασίστηκε σε μια συγκεκριμένη ιστορία καταπίεσης· οι Εβραίοι αναζήτησαν αναλόγως τη δική τους εθνοτική ταυτότητα στο Ολοκαύτωμα.

Πάντως, ανάμεσα στις ομάδες που αντιστέκονται στη «θυματοποίησή» τους -εδώ συμπεριλαμβάνονται οι μαύροι, οι ισπανόφωνοι των ΗΠΑ, οι αυτόχθονες Αμερικανοί, οι γυναίκες, οι ομοφυλόφιλοι άνδρες και γυναίκες- μόνο οι Εβραίοι δεν βρίσκονται σε μειονεκτική θέση εντός της αμερικανικής κοινωνίας. Στην πραγματικότητα, η πολιτική της ταυτότητας και το Ολοκαύτωμα εδραιώθηκαν στις τάξεις των Αμερικανοεβραίων όχι εξαιτίας του καθεστώτος θύματος στο οποίο υποθετικά είχαν περιπέσει, αλλά ακριβώς επειδή δεν είναι θύματα.

Καθώς τα αντισημιτικά φράγματα εξαφανίστηκαν γρήγορα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το επίπεδο των Εβραίων απογειώθηκε στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τους Λίπσετ και Ράαμπ, το κατά κεφαλήν εισόδημα των Εβραίων της Αμερικής είναι σχεδόν διπλάσιο από το αντίστοιχο των μη Εβραίων· 16 από τους 40 πλουσιότερους Αμερικανούς είναι εβραϊκής καταγωγής· 40% από τους Αμερικανούς κατόχους του βραβείου Νόμπελ στις θετικές επιστήμες και τα οικονομικά είναι Εβραίοι, καθώς και το 20% των καθηγητών στα σπουδαιότερα πανεπιστήμια της χώρας· και 40% από τους συνεργάτες των μεγαλύτερων δικηγορικών γραφείων στη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον. Και ο κατάλογος δεν σταματά εδώ. Απέχοντας παρασάγγας από το να αποτελεί εμπόδιο, η εβραϊκή ταυτότητα εξελίχθηκε σε διαβατήριο επιτυχίας. Όπως ακριβώς, ενόσω το Ισραήλ αποτελούσε εμπόδιο, οι περισσότεροι Αμερικανοεβραίοι το κρατούσαν σε απόσταση, και όταν, κατόπιν, μετατράπηκε σε προτέρημα, έγιναν αναγεννημένοι σιωνιστές, με παρόμοιο τρόπο κρατούσαν σε απόσταση την ταυτότητά τους όταν εκείνη αποτελούσε εμπόδιο και έγιναν αναγεννημένοι Εβραίοι όταν αυτή μετατράπηκε σε προτέρημα...

Καθώς οι Αμερικανοεβραίοι άρχισαν να κερδίζουν μεγαλύτερη κοινωνική καταξίωση, με τρόπο σταθερό στράφηκαν πολιτικά προς τα δεξιά. Αν και παραμένουν η δεξιά πτέρυγα του κέντρου, όσον αφορά κοινωνικά ζητήματα όπως η σεξουαλική ηθική και οι αμβλώσεις, σε ό,τι αφορά οικονομικά και πολιτικά ζητήματα, οι Εβραίοι γίνονται όλο και πιο συντηρητικοί. Η συμπλήρωση της στροφής προς τα δεξιά οδήγησε σε εσωστρέφεια, καθώς οι Εβραίοι, οι οποίοι πλέον δεν δίνουν σημασία στους προηγούμενους συμμάχους τους από τις τάξεις των οικονομικά ασθενέστερων, όλο και πιο πολύ κατευθύνουν την επινοητικότητά τους προς αυστηρώς εβραϊκά θέματα. Αυτός ο αναπροσανατολισμός της εβραϊκής κοινότητας έγινε εμφανής μέσα από τις εντάσεις που γεννιούνται μεταξύ Εβραίων και μαύρων. Αν και παραδοσιακά οι Εβραίοι είχαν ευθυγραμμιστεί με τους μαύρους στον αγώνα εναντίον των φυλετικών διακρίσεων στις ΗΠΑ, μερικοί από αυτούς έκοψαν τους δεσμούς με τη συμμαχία του Κινήματος για τα Πολιτικά

Δικαιώματα, στα τέλη της δεκαετίας του '60, όταν, όπως αναφέρει ο Τζόνναθαν Κάουφμαν, «οι στόχοι του Κινήματος για τα Πολιτικά Δικαιώματα μετατοπίστηκαν -από τις απαιτήσεις για πολιτική και νομική ισότητα σε απαιτήσεις για οικονομική ισότητα»...

Οι εβραϊκές ελίτ, στη μανιώδη προσπάθειά τους να υπερασπιστούν τα συντεχνιακά και ταξικά τους συμφέροντα, στιγμάτισαν ως αντισημιτικό οτιδήποτε εναντιωνόταν στη νέα συντηρητική πολιτική τους... Το Ολοκαύτωμα έπαιξε και αυτό ρόλο σε τούτη την ιδεολογική επιθετικότητα. Με εμφανέστατο τρόπο η επίκληση των διωγμών του παρελθόντος εξέτρεψε την απόπειρα κριτικής του παρόντος... Ωστόσο, πέρα από αυτό, στο πλαίσιο του Ολοκαυτώματος, ο αντισημιτισμός γινόταν αντιληπτός ως μια εντελώς παράλογη απέχθεια των μη Εβραίων απέναντι στους Εβραίους. Αυτή η θεωρία απέκλειε την πιθανότητα η εχθρότητα εναντίον των Εβραίων να εκπηγάει από μια αντικειμενική σύγκρουση συμφερόντων. Συνεπώς, η επίκληση του Ολοκαυτώματος ήταν ένα τέχνασμα για να ποινικοποιηθεί κάθε κριτική κατά των Εβραίων. Τέτοιου είδους κριτική δεν θα μπορούσε παρά να απορρέει από παθολογικό μίσος...

Απατεώνες, γυρολόγοι και ιστορία

Δύο κεντρικές αρχές στήριξαν το οικοδόμημα του Ολοκαυτώματος:

- 1) Το Ολοκαύτωμα αποτελεί ένα μοναδικό ιστορικό γεγονός και απολύτως ξεχωριστή κατηγορία.
- 2) Το Ολοκαύτωμα αποτελεί το αποκορύφωμα του παράλογου και αιώνιου μίσους των μη Εβραίων απέναντι στους Εβραίους.

Κανένα από τα δύο παραπάνω δόγματα δεν είχε εμφανιστεί δημόσια πριν από τον πόλεμο του 1967. Επίσης, αν και αποτέλεσαν το επίκεντρο της φιλολογίας του Ολοκαυτώματος, δεν έγιναν αντικείμενο της καθαρά επιστημονικής έρευνας. Από την άλλη, και τα δύο αυτά δόγματα συνδέονται με σημαντικές τάσεις του Ιουδαϊσμού και του Σιωνισμού.

Την επαύριο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το ναζιστικό ολοκαύτωμα δεν εκλαμβανόταν ως αποκλειστικά εβραϊκό γεγονός -να μην μιλήσουμε για την ιστορική του μοναδικότητα. Ο οργανωμένος Εβραϊσμός της Αμερικής κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να το εντάξει σε ένα οικουμενικό πλαίσιο. Ωστόσο, μετά τον πόλεμο του Ιουνίου, η ναζιστική Τελική Λύση τοποθετήθηκε σε εντελώς διαφορετικό πλαίσιο. Ο Γιάκομπ Νόισνερ αναφέρει: «Η πρώτη και σπουδαιότερη συζήτηση που αναδύθηκε από τον πόλεμο του Ιουνίου και κατέλαβε εμβληματική

θέση για τον αμερικανικό Ιουδαϊσμό ήταν η πίστη στη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος, ενός γεγονότος χωρίς άλλο ανάλογο στην ιστορία του ανθρώπου». Σε μια αποκαλυπτική εργασία του, ο ιστορικός Ντέιβιντ Στάναρντ διακωμωδεί τη «μικρή βιομηχανία των αγιογράφων του Ολοκαυτώματος, οι οποίοι λογόφερναν σχετικά με τη μοναδικότητα της εβραϊκής εμπειρίας, με όλη την ενεργητικότητα και την εφευρετικότητα που έχουν οι θρησκευτικοί ζηλωτές». Έτσι κι αλλιώς, η αρχή της μοναδικότητας δεν έχει νόημα.

Κατά βάσιν, κάθε ιστορικό γεγονός είναι μοναδικό απλώς και μόνο γιατί διαδραματίστηκε σε συγκεκριμένο και μοναδικό χώρο και χρόνο. Επίσης, κάθε ιστορικό γεγονός διαφέρει και ταυτόχρονα μοιάζει με άλλα ιστορικά γεγονότα. Η ανωμαλία στην περίπτωση του Ολοκαυτώματος έγκειται στο ότι κάποιοι εξακολουθούν να υποστηρίζουν τη μοναδικότητά του. Μπορεί να ρωτήσει κανείς: Υπάρχει άλλο ιστορικό γεγονός που να έχει σχηματιστεί έτσι, ώστε να είναι μοναδικό και να μην μπορεί να ενταχθεί σε κάποια κατηγορία; Τα στοιχεία που διαφοροποιούν το Ολοκαύτωμα έχουν απομονωθεί έτσι ώστε το γεγονός να μπορεί να τοποθετηθεί σε μια δική του ξεχωριστή κατηγορία. Ωστόσο, ποτέ δεν ξεκαθαρίστηκε γιατί πολλά κοινά στοιχεία που διαθέτει θα πρέπει να θεωρούνται συγκριτικά ασήμαντα...

Μέρος του ζητήματος της μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος είναι και η θέση ότι το Ολοκαύτωμα αποτελεί μοναδική περίπτωση κακού. Όσο τρομερά και αν ήταν τα μαρτύρια που άλλοι έχουν υποφέρει, δεν είναι συγκρίσιμα. Οι υπέρμαχοι της μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος αρνούνται τυπικά ότι πρέπει να τους αποδοθεί μια τέτοια άποψη, όμως αυτές οι σεμνοτυφίες είναι προσποιητές.

Η επιχειρηματολογία για τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος είναι διανοητικά άγονη και ηθικά εξευτελιστική, και όμως συνεχίζεται...

Το αίτημα περί μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος είναι το αίτημα περί εβραϊκής μοναδικότητας. Αυτό που κάνει μοναδικό το Ολοκαύτωμα δεν ήταν τα βάσανα των Εβραίων, αλλά το γεγονός ότι οι Εβραίοι βασανίστηκαν. Ή αλλιώς: Το Ολοκαύτωμα είναι εξαιρετικό γιατί και οι Εβραίοι είναι εξαιρετικοί... Όσο φλέγεται για τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος ο Ελί Βιζέλ, άλλο τόσο φλέγεται και σχετικά με τη μοναδικότητα των Εβραίων. «Κάθε τι πάνω μας είναι διαφορετικό». Οι Εβραίοι είναι «οντολογικά» ξεχωριστοί. Αφού αποτελεί το αποκορύφωμα του χιλιετούς μίσους των μη Εβραίων για τους Εβραίους, το Ολοκαύτωμα αποδεικνύει καθαρά, όχι μόνο τα μοναδικά βάσανα που υπέφεραν οι

Εβραίοι, αλλά και την εβραϊκή μοναδικότητα επίσης...

Μέσα από την οικειοποίηση ενός σιωνιστικού αξιώματος, η δομή του Ολοκαυτώματος τοποθέτησε τη χιτλερική Τελική Λύση στην κορυφή της κλίμακας της μισαλλοδοξίας των μη Εβραίων για τους Εβραίους. Οι Εβραίοι χάθηκαν γιατί όλοι οι μη Εβραίοι -αυτουργοί ή παθητικοί συμπαραστάτες- τους ήθελαν νεκρούς. «Ο ελεύθερος και "πολιτισμένος" κόσμος», σύμφωνα με τον Βιζέλ, οδήγησε τους Εβραίους «στον δήμειο. Εκεί, υπήρχαν οι δολοφόνοι -οι φονιάδες- και υπήρχαν και εκείνοι που παρέμεναν σιωπηλοί»...

Το προερχόμενο από το Ολοκαύτωμα δόγμα του αιώνιου μίσους των μη Εβραίων χρησιμοποιήθηκε για να νομιμοποιηθεί η αναγκαιότητα ύπαρξης ενός εβραϊκού κράτους και για να ερμηνευθεί, επίσης, η εχθρότητα που είχε ως αποδέκτη το Ισραήλ. Το εβραϊκό κράτος αποτελεί τη μοναδική δικλίδα σωτηρίας απέναντι στο επόμενο (αναπόφευκτο) δολοφονικό ξέσπασμα του αντισημιτισμού. Αντιστρόφως, ο δολοφονικός αντισημιτισμός βρίσκεται πίσω από κάθε επιθετική ή ακόμα και αμυντική κίνηση εναντίον του εβραϊκού κράτους. Με στόχο να ερμηνεύσει τις κριτικές εναντίον του Ισραήλ, η μυθιστοριογράφος Σίνθια Οζίκ προσφέρει την απάντηση έτοιμη: «Ο κόσμος θέλει να εξολοθρεύσει τους Εβραίους [...] πάντοτε ζητούσε να εξολοθρεύσει τους Εβραίους» (βιβλίο «Όλος ο κόσμος θέλει τους Εβραίους νεκρούς»). Αν ο κόσμος όλος θέλει νεκρούς τους Εβραίους, είναι απορίας άξιο πραγματικά ότι αυτοί είναι ακόμα ζωντανοί -και, σε αντίθεση με μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας, πώς και δεν πεινούν.

Το εν λόγω δόγμα παρέχει απόλυτη κάλυψη και νομιμότητα στο Ισραήλ. Με δεδομένο το γεγονός ότι οι μη Εβραίοι πάντα προσπαθούν να σκοτώσουν τους Εβραίους, οι Εβραίοι έχουν κάθε δικαίωμα να αυτοπροστατευθούν όπως μπορούν. Οποιοδήποτε μέσο βρουν οι Εβραίοι πρόσφορο για να χρησιμοποιήσουν, ακόμα και η βία ή τα βασανιστήρια, αποτελεί νόμιμη άμυνα. Δυσφορώντας για το «μάθημα του Ολοκαυτώματος» περί της αιώνιας μισαλλοδοξίας των μη Εβραίων, ο Εβρόν παρατηρεί ότι «πραγματικά ισοδυναμεί με προμελετημένη αναπαραγωγή παράνοιας. [...] Αυτός ο τρόπος σκέψης [...] παραβλέπει εκ των προτέρων κάθε απάνθρωπη μεταχείριση εναντίον μη Εβραίων, επειδή η επικρατούσα μυθολογία θέλει "τους πάντες να έχουν συνεργαστεί με τους Ναζί στην καταστροφή του Εβραϊσμού", και, επομένως, όλα επιτρέπονται για τους Εβραίους στις σχέσεις τους με τους άλλους λαούς».

Σύμφωνα με τον Βιζέλ, εκπορευόμενος από «παράλογα επιχειρήματα», ο

αντισημίτης «απλά φέρει βαρέως το γεγονός πως οι Εβραίοι υπάρχουν»...

Τοποθετώντας τους Εβραίους στο απυρόβλητο, το δόγμα του Ολοκαυτώματος διασφάλιζε το Ισραήλ και τον αμερικανικό Εβραϊσμό από θεμιτές επικρίσεις. Αραβική εχθρότητα, αφροαμερικανική εχθρότητα... Εξετάστε τις απόψεις του Βιζέλ για το διωγμό των Εβραίων: «Για δυο χιλιάδες χρόνια [...] βρισκόμαστε υπό απειλή. [...] Για ποιον λόγο; Δεν υπάρχει λόγος». Σχετικά με την αραβική εχθρότητα απέναντι στο Ισραήλ: «Επειδή αυτοί είμαστε και αυτά συμβολίζει η πατρίδα μας -η καρδιά της ζωής μας, το όνειρο των ονείρων μας-, όταν οι εχθροί προσπαθήσουν να μας καταστρέψουν, θα το επιτύχουν προσπαθώντας να καταστρέψουν το Ισραήλ». Σχετικά με την εχθρότητα των μαύρων απέναντι στους Εβραίους της Αμερικής: «Εμείς σταθήκαμε παράδειγμα γι' αυτούς, και αυτοί, αντί να μας ευχαριστούν, επιτίθενται εναντίον μας. Βρισκόμαστε σε δύσκολη κατάσταση. Είμαστε και πάλι οι αποδιοπομπαίοι τράγοι για όλες τις πλευρές. [...] Βοηθήσαμε τους μαύρους -πάντα τους βοηθούσαμε. [...] Τους λυπάμαι. Κανείς άλλος λαός στον κόσμο δεν γνωρίζει καλύτερα από εμάς τι σημαίνει ευγνωμοσύνη. Θα είμαστε για πάντα ευγνώμονες». Πάντοτε αγνοί, πάντοτε αθώοι: Να ποιο είναι το βάρος τού να είσαι Εβραίος.

Το δόγμα του Ολοκαυτώματος περί αιώνιας μισαλλοδοξίας των μη Εβραίων επικυρώνει, επίσης, το συμπληρωματικό δόγμα του Ολοκαυτώματος περί μοναδικότητας. Αν το Ολοκαύτωμα σφράγισε το αποκορύφωμα μιας χιλιετούς μισαλλοδοξίας εναντίον των Εβραίων, τα μαρτύρια των μη Εβραίων στα πλαίσια του Ολοκαυτώματος ήταν απλώς τυχαία και ο διωγμός μη Εβραίων στην ιστορία μόνο αποσπασματικός. Από όποια οπτική και να το δούμε λοιπόν, τα μαρτύρια των Εβραίων κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος ήταν φαινόμενο μοναδικό.

Τέλος, όσα υπέφεραν οι Εβραίοι ήταν μοναδικά γιατί οι Εβραίοι είναι μοναδικοί. Το Ολοκαύτωμα υπήρξε μοναδικό γιατί δεν χωρούσε στη λογική. Τελικά, η δύναμη που το ώθησε ήταν το πιο παράλογο, αν και πολύ ανθρώπινο, πάθος. Ο μη εβραϊκός κόσμος μισούσε τους Εβραίους εξαιτίας του φθόνου, της ζήλιας: Μνησικακία... Αν και με αρνητικό τρόπο, το Ολοκαύτωμα επιβεβαίωσε ότι οι Εβραίοι είναι ο περιούσιος λαός. Επειδή, λοιπόν, οι Εβραίοι είναι καλύτεροι, ή πιο επιτυχημένοι, υπέφεραν την οργή των μη Εβραίων, οι οποίοι τους θανάτωσαν...

Συνδέοντας τα βασικά δόγματα του Ολοκαυτώματος, το μεγαλύτερο μέρος της φιλολογίας που αναφέρεται στη χιτλερική Τελική Λύση δεν έχει επιστημονική αξία. Πράγματι, το πεδίο των μελετών σχετικά με το Ολοκαύτωμα είναι γεμάτο από

ανοησίες, αν όχι από καθαρά προϊόντα απάτης. Ιδιαίτέρως αποκαλυπτικό είναι το πολιτισμικό περιβάλλον που ανέθρεψε αυτή τη φιλολογία του Ολοκαυτώματος.

Η πρώτη μεγάλη απάτη ήταν το «Βαμμένο πουλί», του Πολωνού μετανάστη Γιέρζι Κοζίνσκι. Το βιβλίο «γράφτηκε στα αγγλικά», εξηγεί ο Κοζίνσκι, επειδή μόνο έτσι «θα μπορούσα να γράψω χωρίς πάθος, ελεύθερος από τις συναισθηματικές συνεκδοχές που πάντοτε περιέχει η μητρική γλώσσα κάποιου». Στην πραγματικότητα όμως, όσα μέρη του βιβλίου έγραψε ο ίδιος -αυτό παραμένει ένα αναπάντητο ερώτημα- είχαν συνταχθεί στα πολωνικά. Το βιβλίο ήταν -υποτίθεται- η αυτοβιογραφική αφήγηση του Κοζίνσκι για τις περιπλανήσεις του ως χαμένου από τους γονείς του παιδιού στην επαρχία της Πολωνίας, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στην πραγματικότητα, ο Κοζίνσκι ζούσε με τους γονείς του καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου. Κυρίαρχο μοτίβο στο βιβλίο αποτελούν τα σαδιστικά σεξουαλικά μαρτύρια που του κάνουν οι Πολωνοί αγρότες. Κάποιοι που διάβασαν την προδημοσίευσή του, το χλεύασαν, χαρακτηρίζοντάς το «πορνογραφία της βίας» και «προϊόν ενός εγκεφάλου με εμμονή στη σαδομαζοχιστική βία». Ουσιαστικά όμως, ο Κοζίνσκι έχει πλάσει ο ίδιος σχεδόν όλα τα παθολογικά επεισόδια που αφηγείται. Το βιβλίο αναπαριστά τους Πολωνούς αγρότες με τους οποίους έζησε ως σφόδρα αντισημίτες. «Φάτε τους Εβραίους!», ουρλιάζουν. «Φάτε τα καθάρματα!». Πάντως, κάποιοι Πολωνοί αγρότες έκρυψαν την οικογένεια του Κοζίνσκι, παρ' όλο που γνώριζαν καλά ότι ήταν Εβραίοι, αλλά και τις τρομερές συνέπειες που θα αντιμετώπιζαν οι ίδιοι αν τους ανακάλυπταν οι Γερμανοί. Ο ίδιος απέτισε φόρο τιμής στη «γενναιότητα των Πολωνών», οι οποίοι τον «έκρυψαν κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος» παρ' όλα τα επονομαζόμενα σημειτικά «χαρακτηριστικά» του. Όταν σ' ένα συνέδριο ρωτήθηκε με έντονο τρόπο, τι είχαν κάνει οι Πολωνοί για να σώσουν τους Εβραίους, ο Κοζίνσκι ανταπάντησε: «Και τί έκαναν οι Εβραίοι για να σώσουν τους Πολωνούς;».

Στην «Βιβλιοκριτική των Νιου Γιορκ Τάιμς», ο Ελί Βιζέλ επευφημεί το «Βαμμένο πουλί» ως «μία από τις καλύτερες» καταγγελίες της ναζιστικής εποχής, «γραμμένο με βαθιά ειλικρίνεια και ευαισθησία». Η Σίνθια Οζίκ δήλωσε αργότερα ενθουσιασμένη ότι «αμέσως» αναγνώρισε πως ο Κοζίνσκι ήταν ένας αυθεντικός «επιζών και μάρτυρας του Ολοκαυτώματος». Και αρκετά αργότερα, αφού ο Κοζίνσκι κατηγορήθηκε ως δεξιοτέχνης της λογοτεχνικής απάτης, ο Βιζέλ συνέχισε να αραδιάζει εγκώμια για το «αξιόλογο σώμα της δουλειάς του».

Το «Βαμμένο πουλί» έγινε βασικό κείμενο του Ολοκαυτώματος. Έγινε «μπεστ

σέλερ», κέρδισε βραβεία, μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες, έγινε υποχρεωτικό ανάγνωσμα σε γυμνάσια και κολέγια. Περιοδεύοντας σε εκδηλώσεις αφιερωμένες στο Ολοκαύτωμα, ο Κοζίνσκι αυτοαναγορεύτηκε σε «Ελί Βιζέλ σε τιμή προσφοράς». (Όσοι αδυνατούσαν να πληρώσουν τα ποσά που ζητούσε ο Βιζέλ για διαλέξεις -η σιωπή δεν είναι φτηνή- στρέφονταν στον Κοζίνσκι). Τελικά, αφού μια εβδομαδιαία εφημερίδα με ερευνητικές ικανότητες τον ξεσκέπασε, οι Νιου Γιορκ Τάιμς συνέχισαν να τον υποστηρίζουν αποφασιστικά, γράφοντας ότι υπήρξε θύμα κομμουνιστικής συνωμοσίας...

Οι ετήσιες επέτειοι μνήμης του Ολοκαυτώματος αποτελούν γεγονός εθνικής εμβέλειας. Και οι 50 πολιτείες των ΗΠΑ στηρίζουν τους εορτασμούς, οι οποίοι συχνά τελούνται στις δικαστικές αίθουσες της πολιτείας. Στις ΗΠΑ η Ένωση Οργανώσεων για το Ολοκαύτωμα περιλαμβάνει πάνω από 100 ιδρύματα για το Ολοκαύτωμα. Επτά μεγάλα μουσεία για το Ολοκαύτωμα είναι διάσπαρτα στην Αμερική. Κεντρικό σημείο αυτής της «μνημειοποίησης» είναι το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος στην Ουάσινγκτον.

Το πρώτο ερώτημα είναι γιατί να έχουμε στην πρωτεύουσα του κράτους ένα μουσείο που ιδρύθηκε και χρηματοδοτείται με ομοσπονδιακή εντολή. Η παρουσία του στην Ουάσινγκτον Μολ έρχεται σε ιδιαίτερη αντίθεση με την απουσία μουσείων για εγκλήματα που έγιναν στα πλαίσια της αμερικανικής ιστορίας. Φανταστείτε πόσο έντονες κατηγορίες θα διατυπώνονταν εδώ, αν η Γερμανία έκτιζε ένα εθνικό μουσείο στο Βερολίνο, όχι για τη ναζιστική γενοκτονία, αλλά για το δουλεμπόριο στην Αμερική, ή για την εξόντωση των αυτοχθόνων της Αμερικής...

Ωστόσο, το κεντρικό σημείο της διαπλεκόμενης, στο Μουσείο του Ολοκαυτώματος, πολιτικής, μεταφέρεται στο ζήτημα ποιου τη μνήμη τιμά. Ήταν, άραγε, οι Εβραίοι τα μόνα θύματα του Ολοκαυτώματος ή μετρούν στα θύματα και άλλοι οι οποίοι χάθηκαν εξαιτίας των ναζιστικών διωγμών; Κατά τη διάρκεια των σταδίων του σχεδιασμού του μουσείου, ο Ελί Βιζέλ (μαζί με τον Γιεχούντα Μπάουερ του Γιαντ Βασέμ) υπέπεσαν στο παράπτωμα να μνημονεύσουν μόνο τους Εβραίους. Με το κύρος του *«αδιαφιλονίκητου ειδικού στην περίοδο του Ολοκαυτώματος»*, ο Βιζέλ υποστήριξε με πείσμα τα πρωτεία της θυσίας των Εβραίων. *«Όπως πάντα, με τους Εβραίους άρχισαν»*, τόνισε. *«Όπως πάντα, δεν σταμάτησαν μόνο στους Εβραίους»*. Όμως, δεν ήταν οι Εβραίοι αλλά οι κομμουνιστές τα πρώτα πολιτικά θύματα, ούτε ήταν οι Εβραίοι αλλά οι ανάπηροι τα πρώτα θύματα γενοκτονίας που προκάλεσε ο Ναζισμός.

Η προσπάθεια να δικαιολογηθεί ο παραγκωνισμός της γενοκτονίας των Τσιγγάνων, αποτελεί την κύρια πρόκληση του Μουσείου του Ολοκαυτώματος. Οι Ναζί, με τρόπο συστηματικό, δολοφόνησαν περίπου μισό εκατομμύριο Τσιγγάνους. Οι απώλειες, δηλαδή, ήταν τόσο βαριές όσο και των Εβραίων, τηρουμένων των αναλογιών. Όσοι έγραψαν για το Ολοκαύτωμα, όπως ο Γιεχούντα Μπάουερ, ισχυρίζονται ότι οι Τσιγγάνοι δεν υπήρξαν θύματα της ίδιας φυλετικής γενοκτονίας της οποίας υπήρξαν οι Εβραίοι. Όμως, αναγνωρισμένοι ιστορικοί του ολοκαυτώματος, όπως ο Χένρι Φριντλάντερ και ο Ραούλ Χίλμπεργκ, έχουν υποστηρίξει το αντίθετο. Με τη γνωστή του φιλαλήθεια, ο Βιζέλ εκφράζει στα απομνημονεύματά του, την απογοήτευσή του γιατί το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος -στο οποίο προήδρευε ο ίδιος- δεν περιελάμβανε και αντιπρόσωπο των Τσιγγάνων. Λες και δεν είχε τη δύναμη να ορίσει ο ίδιος κάποιον.

Πολλαπλά κίνητρα κρύβονται πίσω από την περιθωριοποίηση της γενοκτονίας των τσιγγάνων, στο μουσείο.

Πρώτον: Κανείς δεν μπορεί έτσι απλά να συγκρίνει τον χαμό Εβραίων και Τσιγγάνων. Διακωμωδώντας το αίτημα για συμμετοχή και των Τσιγγάνων στο Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των ΗΠΑ ως «υπερβολικό», ο γενικός διευθυντής του, ραβίνος Σέιμουρ Ζίγκελ αμφισβήτησε το κατά πόσο οι Τσιγγάνοι «υπάρχουν» ως λαός: *«Θα έπρεπε να υπάρχει κάποια αναγνώριση ή αναφορά στους Τσιγγάνους [...] αν υπάρχει τέτοιο πράγμα»*. Ωστόσο, παραδέχθηκε ότι *«υπήρχαν στοιχεία που υπέφεραν και αυτά κάτω από τους Ναζί»*. Ο Έντουαρντ Λίνενθαλ θυμάται τη *«βαθιά υποψία»* με την οποία αντιμετώπισαν οι αντιπρόσωποι των Τσιγγάνων το συμβούλιο, *«η οποία είχε πυροδοτηθεί από τις καθαρές αποδείξεις ότι μερικά μέλη του συμβουλίου, έβλεπαν τη συμμετοχή των Ρομ στο μουσείο, με τον τρόπο που μια οικογένεια αντιμετωπίζει κάποιος ανεπιθύμητος, ενοχλητικούς συγγενείς»*.

Δεύτερον: Η αναφορά της γενοκτονίας των Τσιγγάνων σήμαινε την απώλεια ενός αποκλειστικά εβραϊκού προνομίου πάνω στο Ολοκαύτωμα, πράγμα που συνεπαγόταν την απώλεια του εβραϊκού «ηθικού κεφαλαίου».

Τρίτον: Αν οι Ναζί καταδίωξαν το ίδιο Εβραίους και Τσιγγάνους, το δόγμα ότι το Ολοκαύτωμα σηματοδότησε το αποκορύφωμα της χιλιετούς μισαλλοδοξίας των μη Εβραίων προς τους Εβραίους καθίσταται αυτομάτως αβάσιμο. Παρομοίως, αν ο φθόνος των μη Εβραίων ήταν το κίνητρο της εβραϊκής γενοκτονίας, μήπως ο φθόνος αυτός αποτελεί και το κίνητρο για τη γενοκτονία των Τσιγγάνων; Στο

πλαίσιο της διαρκούς έκθεσης του μουσείου, τα θύματα του ναζιστικού ολοκαυτώματος που δεν ανήκουν στις τάξεις των Εβραίων μόνο συμβολική παρουσία έχουν.

Μολονότι η «αποκλειστικά εβραϊκή κλίση» του Μουσείου του Ολοκαυτώματος στη Νέα Υόρκη είχε αναγγελθεί και υπογραμμιστεί -στα θύματα των Ναζί που ανήκαν στις τάξεις των μη Εβραίων ανακοινώθηκε από νωρίς ότι το μουσείο ήταν «μόνο για Εβραίους»-, ο Γιεχούντα Μπάουερ οργίστηκε με τον απλό υπαινιγμό της Επιτροπής, ότι το Ολοκαύτωμα συμπεριλαμβάνει και άλλες πέρα από τις εβραϊκές απώλειες. *«Μέχρι αυτό να αλλάξει αμέσως και ριζικά»*, απειλούσε ο Μπάουερ σε μια επιστολή του προς τα μέλη της Επιτροπής, *«θα αδράξω κάθε ευκαιρία για [...] να επιτεθώ σε αυτόν τον αποτρόπαιο σχεδιασμό από κάθε δημόσιο βήμα που κατέχω»...*

Ο διπλός εκβιασμός

Ο όρος «επιζήσας του Ολοκαυτώματος», αρχικά προσδιόριζε εκείνους που υπέφεραν το μοναδικό τραύμα των εβραϊκών γκέτο, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, και των στρατοπέδων καταναγκαστικής εργασίας, συχνά ως διαδοχικές εμπειρίες. Γενικά, υπολογίζουν τον αριθμό όσων επέζησαν από το Ολοκαύτωμα μετά τέλος του πολέμου σε περίπου 100.000. Σήμερα, οι επιζήσαντες που βρίσκονται ακόμα εν ζωή δεν μπορεί να υπερβαίνουν το ένα τέταρτο του συνολικού αριθμού. Επειδή το πέρασμα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε περιέβαλλε με το φωτοστέφανο του μάρτυρα, πολλοί Εβραίοι που κατά τη διάρκεια του πολέμου μου βρέθηκαν κάπου αλλού, παρουσιάστηκαν ως επιζήσαντες των στρατοπέδων. Εντούτοις, ένα άλλο κίνητρο γι' αυτή τη διαστρέβλωση της αλήθειας ήταν υλικό. Η μεταπολεμική κυβέρνηση της Γερμανίας έδινε αποζημιώσεις στους Εβραίους που υπέμειναν τη δοκιμασία των γκέτο ή των στρατοπέδων. Πολλοί Εβραίοι χάλκεψαν το παρελθόν τους προκειμένου να πληρούν αυτή την προϋπόθεση...

Πράγματι, πολλοί μελετητές προέβαλαν ενστάσεις όσον αφορά την αξιοπιστία των μαρτυριών των επιζώντων. *«Ένας μεγάλος αριθμός λαθών που ανακάλυψα στο ίδιο το έργο μου»*, θυμάται ο Χίλμπεργκ, *«θα μπορούσε να αποδοθεί στις μαρτυρίες»*. Ακόμα και στα πλαίσια της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος, η Ντέμππορα Λίψταντ, για παράδειγμα, παρατηρεί σαρκαστικά ότι οι επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος συχνά ισχυρίζονταν ότι εξετάστηκαν προσωπικά από τον Γιόζεφ Μένγκελε στο Άουσβιτς.

Πέρα από τα παραστρατήματα της μνήμης, ορισμένες μαρτυρίες επιζώντων του Ολοκαυτώματος μπορεί να είναι ύποπτες για μερικούς ακόμα λόγους. Επειδή οι επιζήσαντες περιβάλλονται από το φωτοστέφανο του κοσμικού αγίου, κανείς δεν τολμά να τους αμφισβητήσει. Εξωφρενικές δηλώσεις περνούν ασχολίαστες. Ο Ελί Βιζέλ, αναφέρει στα πολυσυζητημένα απομνημονεύματά του ότι, έχοντας μόλις απελευθερωθεί από το Μπούχενβαλντ και όντας μόλις δεκαοκτώ ετών, «διάβασα την Κριτική του Ορθού Λόγου -μην γελάτε!- στα γίντις». Αφήνοντας κατά μέρος την παραδοχή του Βιζέλ ότι τότε «αγνοούσα παντελώς τη γραμματική των γίντις», η Κριτική του Ορθού Λόγου δεν μεταφράστηκε ποτέ στα γίντις. Ο Βιζέλ θυμάται επίσης με περίπλοκες λεπτομέρειες έναν «μυστηριώδη μελετητή του Ταλμούδ», ο οποίος «έμαθε εις βάθος τα ουγγρικά μόλις σε δύο εβδομάδες, μόνο και μόνο για να με καταπλήξει». Ο Βιζέλ διηγείται σε μία εβραϊκή εβδομαδιαία εφημερίδα ότι «συχνά βραχνιάζει ή μένει άφωνος», ενώ διαβάζει σιωπηρά τα βιβλία του στον εαυτό του «φωναχτά, από μέσα του»...

Τώρα τελευταία, ο όρος «επιζήσας του Ολοκαυτώματος» άλλαξε σημασία για να προσδιορίσει όχι μόνο εκείνους που υπέφεραν, αλλά και εκείνους οι οποίοι κατόρθωσαν να ξεφύγουν από τους Ναζί. Παραδείγματος χάριν, συμπεριλαμβάνει περισσότερους από 100.000 Πολωνοεβραίους που κατέφυγαν στη Σοβιετική Ένωση μετά τη ναζιστική εισβολή στην Πολωνία...

Το ζήτημα των αποζημιώσεων προσφέρει μια μοναδική εικόνα του εσωτερικού της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος. Όπως ήδη είδαμε, ευθυγραμμιζόμενη με τις ΗΠΑ κατά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, η Γερμανία σε σύντομο χρονικό διάστημα αποκαταστάθηκε και το ναζιστικό ολοκαύτωμα ξεχάστηκε. Μολαταύτα, στις αρχές της δεκαετίας του '50 η Γερμανία άρχισε διαπραγματεύσεις με τα εβραϊκά ιδρύματα και υπέγραψε συμφωνίες επανορθώσεων. Με ελάχιστη ή μηδαμινή εξωτερική πίεση, κατέβαλε σε σημερινές τιμές, περίπου 60 δισεκατομμύρια δολάρια.

Ας κάνουμε πρώτα μια σύγκριση με την αμερικανική πολιτική. Οι πόλεμοι που προκάλεσαν οι ΗΠΑ στην Ινδοκίνα προξένησαν το θάνατο 4-5 εκατομμυρίων ανδρών, γυναικών και παιδιών. Μετά την απόσυρση των ΗΠΑ, όπως αναφέρει ένας ιστορικός, το Βιετνάμ είχε απελπιστική ανάγκη από βοήθεια. «Στον Νότο, 9.000 από τα 15.000 μικρά χωριά, 100 εκατομμύρια στρέμματα καλλιεργειών, 48 εκατομμύρια στρέμματα δάσους είχαν καταστραφεί και 1,5 εκατομμύριο οικόσιτα ζώα είχαν σκοτωθεί. Υπήρχαν περίπου 200.000 πόρνες, 879.000 ορφανά, 181.000 ανάπηροι και ένα εκατομμύριο χήρες και οι έξι βιομηχανικές πόλεις του Βορρά

είχαν υποστεί σοβαρές ζημιές, καθώς και οι επαρχιακές και περιφερειακές πόλεις και 4.000 από τις 5.800 γεωργικές κοινότητες». Παρ' όλα αυτά, αρνούμενος να καταβάλει αποζημιώσεις, ο Πρόεδρος Κάρτερ εξήγησε ότι «η καταστροφή ήταν αμοιβαία». Δηλώνοντας ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος «να ζητήσουμε συγγνώμη για τον πόλεμο αυτόν καθ' εαυτόν», ο υπουργός Άμυνας της κυβέρνησης Κλίντον, ο Ουίλιαμ Κόεν, δήλωσε στο ίδιο μήκος κύματος: «Και οι δύο χώρες σηματοδεύτηκαν από αυτόν. Εκείνοι έχουν τα τραύματά τους από τον πόλεμο. Εμείς ασφαλώς έχουμε τα δικά μας» (Μέριλιν Γιανγκ, «Οι πόλεμοι του Βιετνάμ»).

Η γερμανική κυβέρνηση προσπάθησε να αποζημιώσει τους Εβραίους-θύματα με τρεις διαφορετικές συμφωνίες που υπογράφηκαν το 1952. Οι μεμονωμένοι ενάγοντες εισέπραξαν αποζημιώσεις σύμφωνα με τους όρους του Νόμου περί Επανορθώσεων (Bundesentschadigungsgesetz). Μία ξεχωριστή συμφωνία με το Ισραήλ χρηματοδότησε την αφομοίωση και την αποκατάσταση ορισμένων εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων προσφύγων. Επίσης, η γερμανική κυβέρνηση διαπραγματεύθηκε συγχρόνως μία οικονομική συμφωνία με τη «Διάσκεψη Εβραϊκών Υλικών Διεκδικήσεων Εναντίον της Γερμανίας», η οποία συγκέντρωνε υπό τη σκέπη της τις μεγαλύτερες εβραϊκές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, του Αμερικανοεβραϊκού Συμβουλίου, της «Μπνάι Μπριθ», της Κοινής Επιτροπής Διανομής κ.λπ. Η Διάσκεψη Διεκδικήσεων υποτίθεται ότι θα χρησιμοποιούσε τα χρήματα -10 εκατομμύρια δολάρια ετησίως επί δώδεκα έτη ή περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια σε σημερινές τιμές- για τους Εβραίους που υπήρξαν θύματα των ναζιστικών διώξεων και οι οποίοι, δεν συμπεριελήφθησαν στη διαδικασία αποζημιώσεων...

Η γερμανική κυβέρνηση προσπάθησε να καταστήσει σαφές στη συμφωνία με τη Διάσκεψη Διεκδικήσεων, ότι τα χρήματα προορίζονταν αποκλειστικά για τους Εβραίους επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος με τη στενή σημασία του όρου, και στους οποίους τα γερμανικά δικαστήρια δεν είχαν επιδικάσει αρμόζουσες ή δίκαιες αποζημιώσεις. Η Διάσκεψη εξέφρασε την οργή της επειδή αμφισβητήθηκε η καλή της πίστη. Αφού κατέληξαν σε συμφωνία, η Διάσκεψη εξέδωσε ένα δελτίο Τύπου στο οποίο τονιζόταν ότι τα χρήματα θα διατεθούν σε «Εβραίους που υπέστησαν διώξεις από το ναζιστικό καθεστώς και για τους οποίους η υπάρχουσα και προτεινόμενη νομοθεσία δεν προβλέπει επανορθώσεις». Η τελική συμφωνία κάλεσε τη Διάσκεψη να χρησιμοποιήσει τα χρήματα «για την ανακούφιση, την αποκατάσταση και την επανεγκατάσταση των Εβραίων που υπήρξαν θύματα διώξεων».

Η Διάσκεψη Διεκδικήσεων αναίρεσε αμέσως τη συμφωνία. Σε μια κατάφωρη παραβίαση του γράμματος και του πνεύματος της συμφωνίας, η Διάσκεψη δεν διοχέτευσε τα χρήματα για την αποκατάσταση των θυμάτων των διώξεων, αλλά για την αποκατάσταση των εβραϊκών κοινοτήτων. Πράγματι, μια εγκύκλιος της Διάσκεψης Διεκδικήσεων απαγόρευσε τη χρησιμοποίηση χρημάτων για «την άμεση διανομή σε άτομα». Εντούτοις, σε μια κλασική περίπτωση εύνοιας προς τους «ημετέρους», η Διάσκεψη εξαίρεσε δύο κατηγορίες θυμάτων: Οι ραβίνοι και οι «εξέχοντες Εβραίοι ηγέτες», εισέπραξαν ατομικές αποζημιώσεις. Οι οργανώσεις που αποτελούσαν τη Διάσκεψη Διεκδικήσεων χρησιμοποίησαν τον κύριο όγκο των χρημάτων προκειμένου να χρηματοδοτήσουν διάφορα δικά τους σχέδια. Τα όποια ευεργετήματα (αν υπήρξαν) που εισέπραξαν τα θύματα ήταν έμμεσα ή τυχαία. Τεράστια ποσά διοχετεύθηκαν πλαγίως σε εβραϊκές κοινότητες στον αραβικό κόσμο και διευκόλυναν την εβραϊκή μετανάστευση από την Ανατολική Ευρώπη. Επίσης, χρηματοδότησαν πολιτιστικές δραστηριότητες, όπως μουσεία του Ολοκαυτώματος και πανεπιστημιακές έδρες για τη μελέτη του Ολοκαυτώματος, καθώς και ένα πλωτό θέατρο Γιαντ Βασέμ «που φιλοξενούσε δίκαιους μη Εβραίους».

Πιο πρόσφατα, η Διάσκεψη Διεκδικήσεων προσπάθησε να οικειοποιηθεί αποκρατικοποιημένες εβραϊκές περιουσίες στην πρώην Ανατολική Γερμανία αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων, που ανήκαν δικαιωματικά σε ζώντες Εβραίους κληρονόμους. Καθώς η Διάσκεψη δέχθηκε τα πυρά των εξαπατημένων από αυτή Εβραίων, όπως και για άλλες καταχρήσεις, ο ραβίνος Άρθουρ Χέρτσμπεργκ επέπληξε και τις δύο πλευρές σαρκάζοντας: «Δεν πρόκειται για την απόδοση δικαιοσύνης, αλλά για μία διαμάχη για χρήματα». Όταν οι Γερμανοί ή οι Ελβετοί αρνήθηκαν να καταβάλουν αποζημιώσεις, τίποτε δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη δίκαιη αγανάκτηση των οργανωμένων Αμερικανοεβραίων. Αλλά όταν οι εβραϊκές ελίτ ληστεύουν τους Εβραίους επιζήσαντες, κανένα ηθικό ζήτημα δεν προκύπτει. Το ζήτημα είναι απλώς χρηματικό...

Τα τελευταία χρόνια, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος μετατράπηκε σε μία τέλεια συμμορία εκβιαστών. Δηλώνοντας ότι εκπροσωπεί τους Εβραίους απανταχού της γης, ζωντανούς και νεκρούς, διεκδικεί τα περιουσιακά στοιχεία Εβραίων από την εποχή του Ολοκαυτώματος σε όλη την Ευρώπη. Σε αυτό που με ταιριαστό τρόπο αναγορεύθηκε σε «τελευταίο κεφάλαιο του Ολοκαυτώματος», αυτός ο διπλός εκβιασμός των ευρωπαϊκών χωρών καθώς και των νόμιμων εβραϊκών οργανώσεων, οι ενάγοντες είχαν ως πρώτο στόχο την Ελβετία. Πρώτα

θα εξεταστούν οι κατηγορίες εναντίον των Ελβετών. Ύστερα θα επιστρέψουμε στα στοιχεία, αποδεικνύοντας ότι όχι μόνο οι κατηγορίες βασίζονταν στην απάτη, αλλά και ότι ταιριάζουν περισσότερο σε εκείνους που τις εκτόξευσαν παρά στους στόχους τους.

Τιμώντας την 50ή επέτειο από τον τερματισμό του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τον Μάιο του 1995, ο πρόεδρος της Ελβετίας ζήτησε επισήμως συγγνώμη επειδή η Ελβετία αρνήθηκε το άσυλο σε Εβραίους πρόσφυγες κατά τη διάρκεια του ναζιστικού ολοκαυτώματος. Περίπου την ίδια εποχή άνοιξε εκ νέου η μακροχρόνια εκκρεμότητα των εβραϊκών περιουσιακών στοιχείων που είχαν κατατεθεί στην Ελβετία πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου. Σε ένα άρθρο που έγινε ευρύτατα γνωστό, ένας Ισραηλινός δημοσιογράφος παρέθεσε ένα ντοκουμέντο -που όπως αποδείχθηκε αργότερα είχε παρερμηνευθεί- το οποίο αποδείκνυε ότι οι ελβετικές τράπεζες διατηρούσαν ακόμα εβραϊκούς λογαριασμούς από την εποχή του Ολοκαυτώματος, που ανέρχονταν σε δισεκατομμύρια δολάρια.

Το Παγκόσμιο Εβραϊκό Συμβούλιο [WJC], μια ετοιμοθάνατη οργάνωση μέχρι τη στιγμή που ξεκίνησε την εκστρατεία καταγγελίας του Κουρτ Βαλντχάιμ ως εγκληματία πολέμου, εκμεταλλεύτηκε αυτή την ευκαιρία για να δείξει τα μπράτσα του. Γρήγορα έγινε κατανοητό ότι η Ελβετία αποτελούσε εύκολη λεία. Ελάχιστοι θα έδειχναν συμπάθεια προς τους πλούσιους Ελβετούς τραπεζίτες που τάσσονταν εναντίον «αναξιοπαθούντων επιζώντων του Ολοκαυτώματος». Αλλά, κυρίως, οι ελβετικές τράπεζες ήταν εξαιρετικά ευάλωτες στις οικονομικές πιέσεις εκ μέρους των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στα τέλη του 1995, ο Έντγκαρ Μπρόνφμαν, πρόεδρος του WJC, γιος ενός αξιωματούχου της Εβραϊκής Διάσκεψης Διεκδικήσεων, και ο ραβίνος Ίσραελ Σίνγκερ, γενικός γραμματέας του WJC και μεγιστάνας της κτηματομεσιτικής αγοράς, συναντήθηκαν με τους Ελβετούς τραπεζίτες. Ο Βρόνφμαν, δήλωνε ήδη με μετριοφροσύνη, στην Επιτροπή Τραπεζικών Υποθέσεων της Γερουσίας, ότι μιλά «εκ μέρους του εβραϊκού λαού», καθώς και των «έξι εκατομμυρίων που δεν μπορούσαν να μιλήσουν για τον εαυτόν τους». Οι Ελβετοί τραπεζίτες, δήλωσαν ότι μπόρεσαν να εντοπίσουν μόνο 775 αδρανείς λογαριασμούς, συνολικού ύψους 32 εκατομμυρίων δολαρίων. Πρόσφεραν αυτό το ποσό ως βάση διαπραγμάτευσης με το WJC, το οποίο το επέρριψε ως απαράδεκτο...

Πριν οι Ελβετοί αναγκαστούν να υποκύψουν, το WJC, εργαζόμενο με όλο το φάσμα των ιδρυμάτων του Ολοκαυτώματος (συμπεριλαμβανομένων των Μουσείων του

Ολοκαυτώματος των ΗΠΑ και του Κέντρου Σιμόν Βίζενταλ), κινητοποίησε ολόκληρο το αμερικανικό πολιτικό κατεστημένο...

Χρησιμοποιώντας τις επιτροπές τραπεζικών υποθέσεων της Βουλής και της Γερουσίας ως εφαλτήριο, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος ενορχήστρωσε μια επαίσχυντη εκστρατεία δυσφήμισης. Με τη βοήθεια ενός απεριόριστα εύπιστου και υπάκουου Τύπου, έτοιμου να δημοσιεύσει με πηχυαίους τίτλους οποιοδήποτε άρθρο συνδέεται με το Ολοκαύτωμα, όσο εξωφρενικό και αν είναι, η συκοφαντική εκστρατεία αποδείχθηκε ασυγκράτητη... Η εκστρατεία γρήγορα εκφυλίστηκε σε έναν λίβελο εναντίον του λαού της Ελβετίας...

Η κύρια κατηγορία ήταν ότι, σύμφωνα με τον τίτλο του Μπάουερ, υπήρξε μια πεντηκονταετής ελβετοναζιστική συνωμοσία για να αρπάξουν δισεκατομμύρια από τους Εβραίους της Ευρώπης και από τους επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος. Σύμφωνα με την επωδό της συμμορίας των διεκδικήσεων του Ολοκαυτώματος, αυτό αποτέλεσε *«τη μεγαλύτερη κλοπή στην ιστορία της ανθρωπότητας»*. Για τη βιομηχανία του Ολοκαυτώματος όλα τα ζητήματα που αφορούν τους Εβραίους ανήκουν σε μία ξεχωριστή υπερθετική κατηγορία —τη χειρότερη, τη μεγαλύτερη...

Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος κατήγγειλε αρχικά ότι οι ελβετικές τράπεζες αρνήθηκαν συστηματικά να επιτρέψουν την πρόσβαση των νόμιμων κληρονόμων των θυμάτων σε αδρανείς λογαριασμούς, η αξία των οποίων κυμαινόταν μεταξύ 7 και 20 δισεκατομμυρίων δολαρίων. *«Για τα προηγούμενα 50 χρόνια»*, ανέφερε το περιοδικό Τάιμ σε ένα κύριο άρθρο του, μια *«διαρκής εντολή»* των ελβετικών τραπεζών *«υπήρξε να κωλυσιεργούν και να προβάλλουν εμπόδια όταν οι επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος αναζητούσαν τους λογαριασμούς των νεκρών συγγενών τους»*...

Στα τέλη του 1996, μία μεγάλη ομάδα ηλικιωμένων Εβραίων γυναικών και ενός άνδρα έδωσαν συγκινητικές μαρτυρίες ενώπιον Επιτροπών Τραπεζικών Υποθέσεων της Γερουσίας σχετικά με τις καταχρήσεις των Ελβετών τραπεζιτών. Και όμως, σύμφωνα με τον Ιταμάρ Λεβίν, εκδότη του μεγαλύτερου επιχειρηματικού περιοδικού του Ισραήλ, κανείς από αυτούς τους μάρτυρες δεν *«διέθετε καμία αληθινή απόδειξη για την ύπαρξη περιουσιακών στοιχείων στις ελβετικές τράπεζες»*...

Υποστηρίχθηκε, επίσης, ότι οι Ελβετοί τραπεζίτες άρπαξαν τις καταθέσεις των

θυμάτων του Ολοκαυτώματος και ύστερα κατέστρεψαν μεθοδικά ζωτικούς φακέλους για να καλύψουν τα ίχνη τους και ότι μόνο οι Εβραίοι υπέστησαν όλες αυτές τις βδελυρές πράξεις. Επιτιθέμενη εναντίον των Ελβετών κατά τη διάρκεια μίας ακρόασης, η Μπάρμπαρα Μπόξερ της Γερουσίας δήλωσε: *«Αυτή η Επιτροπή δεν θα ανεχτεί μία διπρόσωπη συμπεριφορά εκ μέρους των ελβετικών τραπεζών. Μην λέτε στον κόσμο ότι ψάχνετε, ενώ καταστρέφετε ντοκουμέντα».*

Αλίμονο, η «προπαγανδιστική αξία» (Μπάουερ) των ηλικιωμένων Εβραίων εναγόντων, οι οποίοι κατέθεσαν σχετικά με τη μοχθηρότητα των Ελβετών, γρήγορα εξαντλήθηκε. Επομένως η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος ανακάλυψε μία νέα κατηγορία. Η φρενίτιδα των ΜΜΕ επικεντρώθηκε στην αγορά, εκ μέρους των Ελβετών, χρυσού που λεηλάτησαν οι Ναζί από τα θησαυροφυλάκια της Ευρώπης κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αν και χαρακτηρίστηκε ως μία φοβερή αποκάλυψη, στην πραγματικότητα δεν αποτελούσε καν είδηση. Ο συγγραφέας μιας βασικής μελέτης πάνω σε αυτό το θέμα, ο Άρθουρ Σμιθ, είπε στις ακροάσεις της Βουλής: *«Ολόκληρη την ημέρα άκουσα πράγματα τα οποία, σε μεγάλο βαθμό, ήταν γνωστά σε γενικές γραμμές εδώ και χρόνια. Και εκπλήσσομαι από το γεγονός ότι πολλά από αυτά παρουσιάζονται ως νέα και εντυπωσιακά».* Ο σκοπός των ακροάσεων δεν ήταν να πληροφορήσει, αλλά, σύμφωνα με τα λεγόμενα της δημοσιογράφου Ίζαμπελ Βίνσεντ, *«να δημιουργήσει εντυπωσιακές ιστορίες».*

Υπέθεσαν λογικά ότι, αν έριχναν αρκετή λάσπη, η Ελβετία τελικά θα υποχωρούσε. Η μόνη αληθινή κατηγορία ήταν ότι οι Ελβετοί ενσυνείδητα εισήγαγαν «χρυσό των θυμάτων». Δηλαδή, αγόρασαν μεγάλες ποσότητες χρυσού τις οποίες οι Ναζί είχαν μετατρέψει σε ράβδους αφού «έγδυσαν» θύματα των στρατοπέδων συγκέντρωσης και θανάτου. Ο Μπάουερ αναφέρει ότι το WJC *«είχε ανάγκη ένα συναισθηματικό θέμα προκειμένου να συνδέσει το Ολοκαύτωμα με την Ελβετία».* Αυτή η νέα αποκάλυψη της μοχθηρότητας των Ελβετών χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια ως θεόσταλτη. *«Ελάχιστες εικόνες»*, συνεχίζει ο Μπάουερ, *«είναι τρομακτικότερες από τη μεθοδική αφαίρεση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των χρυσών σφραγισμάτων από τα στόματα των πτωμάτων των Εβραίων που σύρονταν έξω από τους θαλάμους αερίων»...*

Εκτός από το ότι αρνήθηκαν την πρόσβαση σε λογαριασμούς του Ολοκαυτώματος και αγόρασαν κλεμμένο χρυσό, οι Ελβετοί κατηγορήθηκαν ότι συνωμότησαν με την Πολωνία και την Ουγγαρία για να εξαπατήσουν τους Εβραίους. Η κατηγορία συνίστατο στο ότι χρήματα σε αζήτητους ελβετικούς λογαριασμούς που ανήκαν σε Πολωνούς και Ούγγρους πολίτες (πολλοί από τους οποίους, αλλά όχι όλοι, ήταν

Εβραίοι) χρησιμοποιήθηκαν από την Ελβετία ως αποζημίωση για τις ελβετικές περιουσίες που κρατικοποιήθηκαν από τις κυβερνήσεις αυτών των χωρών...

Ήδη πριν από την πρώτη ακρόαση της Γερουσίας σχετικά με τους αδρανείς λογαριασμούς τον Απρίλιο του 1996, οι ελβετικές τράπεζες συμφώνησαν στη δημιουργία μίας ερευνητικής επιτροπής και την αποδοχή των πορισμάτων της. Αποτελούμενη από έξι μέλη, τρία από την Παγκόσμια Εβραϊκή Οργάνωση για την Επιστροφή των Περιουσιών και τρία από την Ένωση Ελβετικών Τραπεζών, υπό την προεδρία του Πολ Βόλκερ, πρώην προέδρου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ, η «ανεξάρτητη επιτροπή επιφανών προσωπικοτήτων» ανέλαβε τα καθήκοντά της επισήμως με ένα «μνημόνιο συνεννόησης» τον Μάιο του 1996. Επιπλέον, η ελβετική κυβέρνηση όρισε τον Δεκέμβριο του 1996 μία «Ανεξάρτητη Επιτροπή Ειδικών», υπό την προεδρία του καθηγητή Ζαν Μπερζιέ και συμπεριέλαβε σ' αυτήν και τον εξέχοντα Ισραηλινό μελετητή του Ολοκαυτώματος Σαούλ Φρεντλάντερ, για να ερευνήσει το εμπόριο χρυσού μεταξύ Ελβετίας και Γερμανίας κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Μολαταύτα, πριν ακόμα αυτά τα σώματα ξεκινήσουν το έργο τους, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος πίεζε για μια οικονομική συμφωνία με την Ελβετία. Οι Ελβετοί διαμαρτυρήθηκαν ότι οποιαδήποτε συμφωνία θα έπρεπε να αναμένει τα ευρήματα των επιτροπών. Διαφορετικά, αποτελούσε βίαιο «εξαναγκασμό και εκβιασμό». Παίζοντας το παντοδύναμο χαρτί του, το WJC αγωνιούσε για την κατάσταση των «αναξιοπαθούντων θυμάτων του Ολοκαυτώματος».

«Το πρόβλημά μου είναι ο χρόνος», είπε ο Μπρόνφμαν στην Επιτροπή Τραπεζικών Υποθέσεων της Βουλής το Δεκέμβριο του 1996, «και έχω όλους αυτούς τους επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος για τους οποίους ανησυχώ». Αναρωτιέται κανείς γιατί ο γεμάτος αγωνία δισεκατομμυριούχος δεν μπορούσε να ανακουφίσει ο ίδιος προσωρινά την κατάστασή τους. Απορρίπτοντας μια προσφορά των Ελβετών για 250 εκατομμύρια δολάρια, ο Μρόνφμαν κάγχασε: «Δεν θέλουμε χάρες. Θα δώσω τα χρήματα εγώ ο ίδιος». Δεν τα έδωσε. Παρ' όλα αυτά, η Ελβετία συμφώνησε τον Φεβρουάριο του 1997 να δημιουργήσει ένα «Ειδικό Ταμείο για τα Αναξιοπαθούντα Θύματα του Ολοκαυτώματος», προσφέροντας 200 εκατομμύρια δολάρια για τα «άτομα που χρειάζονται ειδική βοήθεια ή υποστήριξη», ωστότου οι επιτροπές ολοκλήρωναν το έργο τους. (Το ταμείο δεν είχε ακόμα ιδρυθεί όταν οι επιτροπές Μπερζιέ και Βόλκερ ανακοίνωσαν τις εκθέσεις τους.) Εντούτοις, οι πιέσεις από τη βιομηχανία του Ολοκαυτώματος για μια τελική συμφωνία δεν σταμάτησαν. Αντίθετα, συνέχισαν να αυξάνονται. Οι νέες ενστάσεις των Ελβετών ότι μια

συμφωνία θα έπρεπε να αναμένει το πόρισμα των επιτροπών -σε τελική ανάλυση, ήταν το WJC που ζήτησε αρχικά αυτή την ηθική αναγνώριση- έπεσαν στο κενό. Πράγματι, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος είχε μόνο να χάσει από αυτά τα πορίσματα: Αν μόνο ελάχιστες αγωγές αποδεικνύονταν νόμιμες, η υπόθεση εναντίον των ελβετικών τραπεζών θα έχανε την αξιοπιστία της. Επιπλέον, αν εντοπίζονταν οι νόμιμοι δικαιούχοι, οι Ελβετοί θα υποχρεώνονταν να αποζημιώσουν μόνον εκείνους και όχι τις εβραϊκές οργανώσεις. Μια άλλη επωδός της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος είναι ότι η αποζημίωση «αποτελεί ένα ζήτημα αλήθειας και δικαιοσύνης και όχι χρημάτων». «Δεν πρόκειται για ένα ζήτημα χρημάτων», σάρκασαν τώρα οι Ελβετοί. «Είναι ένα ζήτημα περισσότερων χρημάτων».

Πέρα από το να τροφοδοτεί τη μαζική υστερία, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος συντόνισε μία στρατηγική με δύο άξονες για να «τρομοκρατήσει» (Μπάουερ) τους Ελβετούς ώστε να υποκύψουν: Αγωγές και ένα οικονομικό μποϊκοτάζ... Τον Ιανουάριο του 1996 το WJC είχε ήδη αρχίσει να σχεδιάζει το μποϊκοτάζ...

Μέσα στους επόμενους μήνες πολιτειακοί και τοπικοί κυβερνήτες στη Νέα Υόρκη, το Νιου Τζέρσεϊ, το Ροντ Άιλαντ και το Ιλινόις έβγαλαν αποφάσεις οι οποίες απειλούσαν με οικονομικό μποϊκοτάζ αν οι ελβετικές τράπεζες δεν έκλειναν αυτή την υπόθεση. Τον Μάιο του 1997 το Λος Άντζελες επέβαλε τις πρώτες κυρώσεις αποσύροντας εκατοντάδες εκατομμυρίων δολαρίων κατατεθειμένων σε λογαριασμούς συνταξιοδοτικών κεφαλαίων από μία ελβετική τράπεζα. Η Νέα Υόρκη, η Καλιφόρνια, η Μασαχουσέτη και το Ιλινόις ακολούθησαν ύστερα από λίγες ημέρες.

«Θέλω 3 δισεκατομμύρια δολάρια ή τίποτε», δήλωσε ο Μπρόνφμαν το Δεκέμβριο του 1997, «προκειμένου να θέσω τέλος σε όλα, τις αγωγές, τη διαδικασία Βόλκερ και όλα τα υπόλοιπα». Εν τω μεταξύ, ο δικηγόρος του WJC, Ντ' Αμάτο και οι αξιωματούχοι των τραπεζών της Νέας Υόρκης προσπάθησαν να προβάλουν εμπόδια στην πρόσφατα δημιουργημένη Ενωμένη Τράπεζα της Ελβετίας. «Αν οι Ελβετοί συνεχίσουν να υπεκφεύγουν, τότε θα πρέπει να ζητήσω από όλους τους Αμερικανούς μετόχους να διακόψουν τις συναλλαγές τους με τους Ελβετούς», προειδοποίησε ο Βρόνφμαν τον Μάρτιο του 1998. «Η κατάσταση έχει φτάσει σ' ένα σημείο όπου ή θα πρέπει να καταλήξουμε σε μία λύση ή θα οδηγηθούμε σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο». Τον Απρίλιο οι Ελβετοί άρχισαν να λυγίζουν κάτω από την πίεση, αλλά ακόμα αντιστέκονταν σε μία ταπεινωτική παράδοση. (Μέσα στο 1997, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, οι Ελβετοί ξόδεψαν 500

εκατομμύρια δολάρια για να αποκρούσουν τις επιθέσεις της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος)...

Τον Ιούνιο οι Ελβετοί έριξαν στο τραπέζι μία «τελευταία προσφορά» ύψους 600 εκατομμυρίων δολαρίων. Ο επικεφαλής της ADL, Άμπραμ Φόξμαν, σοκαρισμένος από την αλαζονεία των Ελβετών, μόλις που συγκρατούσε την οργή του: *«Αυτό το τελεσίγραφο αποτελεί μία προσβολή της μνήμης των θυμάτων, των επιζησάντων και εκείνων των μελών της εβραϊκής κοινότητας που καλόπιστα προσέγγισαν τους Ελβετούς προκειμένου να εργαστούν μαζί τους ώστε να επιλυθεί αυτό το ακανθώδες πρόβλημα».*

Τον Ιούλιο του 1998, το Νιου Τζέρσεϊ, η Πενσιλβάνια, το Κονέκτικατ, η Φλόριντα, το Μίσιγκαν και η Καλιφόρνια επέβαλαν νέες κυρώσεις. Τελικά, στα μέσα Αυγούστου, οι Ελβετοί κατέρρευσαν. Στον συμβιβασμό μίας αγωγής στην οποία διαμεσολάβησε ο δικαστής Κόρμαν, οι Ελβετοί συμφώνησαν να πληρώσουν 1,25 δισεκατομμύρια δολάρια. *«Ο σκοπός της επιπρόσθετης πληρωμής»*, διαβάζουμε σε ένα δελτίο Τύπου των ελβετικών τραπεζών, *«είναι να αποφύγουμε την απειλή των κυρώσεων καθώς και δαπανηρές δικαστικές διαδικασίες»...*

Η συμφωνία ύψους 1,25 δισεκατομμυρίων δολαρίων με την Ελβετία κάλυψε κατά βάση τρεις κατηγορίες: Τους διεκδικητές αδρανών ελβετικών λογαριασμών, τους πρόσφυγες στους οποίους οι Ελβετοί αρνήθηκαν άσυλο και τα θύματα καταναγκαστικής εργασίας από την οποία ωφελήθηκαν οι Ελβετοί. Εντούτοις, παρ' όλη τη δίκαιη αγανάκτηση για τους «μοχθηρούς Ελβετούς», το αντίστοιχο αμερικανικό ποινικό μητρώο είναι, σε όλους αυτούς τους τομείς, εξίσου κακό, αν όχι χειρότερο. Τώρα θα επιστρέψουμε στο ζήτημα των αδρανών αμερικανικών λογαριασμών. Όπως και η Ελβετία, οι ΗΠΑ αρνήθηκαν την είσοδο στη χώρα σε πρόσφυγες που ξέφυγαν από τους Ναζί. Και όμως, η κυβέρνηση των ΗΠΑ δεν θεώρησε σκόπιμο να αποζημιώσει, ας πούμε, τους Εβραίους πρόσφυγες που επέβαιναν στο κακότυχο πλοίο Σεντ Λιούις. Φανταστείτε τις αντιδράσεις αν οι εκατοντάδες πρόσφυγες από την Κεντρική Αμερική και την Αϊτή στους οποίους δεν χορηγήθηκε άσυλο, αφού υποχρεώθηκαν να εγκαταλείπουν τις χώρες τους για να ξεφύγουν από τις ομάδες θανάτου που προστάτευαν οι Ηνωμένες Πολιτείες, ζητούσαν αποζημιώσεις εδώ. Αν και μικρότερη σε μέγεθος και φτωχότερη σε πόρους από τις Ηνωμένες Πολιτείες, η Ελβετία δέχθηκε τον ίδιο αριθμό Εβραίων προσφύγων με τις Ηνωμένες Πολιτείες (σχεδόν 20.000) κατά τη διάρκεια του ναζιστικού ολοκαυτώματος...

Μολονότι δεν μπορούσαν «να θεωρηθούν υπεύθυνοι για ό,τι συνέβη πριν από χρόνια», παραδέχθηκε ο Ντ' Αμάτο κατά τη διάρκεια των ακροάσεων του Κογκρέσου, οι Ελβετοί είχαν «ένα καθήκον που απέρρεε από την ιστορική ευθύνη τους και πρέπει να προσπαθήσουν να κάνουν ό,τι είναι σωστό σε αυτή τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία». Εγκρίνοντας δημόσια τις αιτήσεις αποζημίωσης, ο πρόεδρος Κλίντον δήλωσε στο ίδιο μήκος κύματος ότι «πρέπει να αντιμετωπίσουμε και να επανορθώσουμε όσο καλύτερα μπορούμε τις αδικίες του παρελθόντος». «Η ιστορία δεν έχει ένα καταστατικό περιορισμών», είπε ο πρόεδρος Τζέιμς Λιτς κατά τη διάρκεια των ακροάσεων της Επιτροπής Τραπεζικών Υποθέσεων της Βουλής, και «το παρελθόν δεν πρέπει να λησμονηθεί ποτέ». «Πρέπει να καταστεί σαφές», έγραψαν οι επικεφαλής των δύο κομμάτων στο Κογκρέσο σε μία επιστολή τους προς την υπουργό Εξωτερικών, «ότι η απάντηση στο ζήτημα της επιστροφής των περιουσιών θα θεωρηθεί ως μία δοκιμασία σεβασμού βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κυριαρχίας του νόμου». Και απευθυ νόμενη στο Ελβετικό Κοινοβούλιο, η υπουργός Εξωτερικών Μαντλίν Ολμπράιτ εξήγησε ότι τα οικονομικά ευεργετήματα που προέκυψαν στους Ελβετούς από τους παρακρατηθέντες εβραϊκούς λογαριασμούς «πέρασαν στις επόμενες γενιές, και γι' αυτόν τον λόγο ο κόσμος τώρα στρέφει το βλέμμα του πάνω στον λαό της Ελβετίας, όχι για να αναλάβει ο τελευταίος την ευθύνη για τις πράξεις των προγόνων του, αλλά για να φανεί γενναιόδωρος κάνοντας ό,τι είναι εφικτό αυτή τη στιγμή για να επανορθώσει τα λάθη του παρελθόντος».

Όλα αυτά τα ευγενικά αισθήματα δεν εκδηλώθηκαν ποτέ -παρά μόνο για να γελοιοποιηθούν- όταν η συζήτηση έρχεται στο θέμα της αποζημίωσης των Αφροαμερικανών για τη δουλεία... Η μοναδική παραφωνία κατά τη διάρκεια των πολλαπλών ακροάσεων του Κογκρέσου για τις αποζημιώσεις του Ολοκαυτώματος, προήλθε από το μέλος του Κογκρέσου Μαξίν Γουότερς από την Καλιφόρνια. Ενώ παρέσχε την «πλήρη» υποστήριξή της «για την απονομή δικαιοσύνης για όλα τα θύματα του Ολοκαυτώματος», η Γουότερς αναρωτήθηκε επίσης «πώς μπορούμε να πάρουμε αυτή τη φόρμουλα και να τη χρησιμοποιήσουμε για να αντιμετωπίσουμε την και αναγκαστική εργασία των προγόνων μου εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι πολύ παράξενο να κάθομαι εδώ [...] χωρίς να αναρωτιέμαι τι θα μπορούσα να κάνω [...] για να αναγνωριστεί η καταναγκαστική εργασία στις Ηνωμένες Πολιτείες. [...] Οι αποζημιώσεις στην αφροαμερικανική κοινότητα ουσιαστικά καταδικάστηκαν ως μία ριζοσπαστική ιδέα και πολλοί από αυτούς [...] που προσπάθησαν τόσο σκληρά να φέρουν αυτό το θέμα ενώπιον του Κογκρέσου κυριολεκτικά γελοιοποιήθηκαν». Συγκεκριμένα, για τις υπηρεσίες της

κυβέρνησης που προσπάθησαν να επιτύχουν αποζημιώσεις για το Ολοκαύτωμα πρότεινε ότι θα έπρεπε επίσης να επιτύχουν αποζημιώσεις για «την καταναγκαστική εργασία στο εσωτερικό της χώρας».

«Η αξιότιμη κυρία θέτει ένα εξαιρετικά σοβαρό ζήτημα», απάντησε ο Τζέιμς Λιτς, πρόεδρος της Επιτροπής Τραπεζικών Υποθέσεων, «και το προεδρείο θα το λάβει υπ' όψιν του. [...] Το βάθος του θέματος που θέσατε, τόσο από την άποψη της αμερικανικής ιστορίας όσο και από την άποψη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι εξαιρετικό μεγάλο». Το θέμα αναμφιβόλως θα αποθηκευτεί στο κενό μνήμης της Επιτροπής...

Παραμένει αδιευκρίνιστο πώς οι «επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος που χρειάζονται βοήθεια» θα επωφεληθούν από την τελική συμφωνία...

Οι ενάγοντες και οι επιζήσαντες υποστηρίζουν ότι όλα τα χρήματα θα έπρεπε να πάνε απευθείας σε αυτούς. Ωστόσο, οι εβραϊκές οργανώσεις διεκδικούν ένα κομμάτι από την υπόθεση αυτή. Καταγγέλλοντας τις υπερβολές των εβραϊκών οργανώσεων, η Γκρέτα Μπιρ, μάρτυρας-κλειδί ενώπιον του Κογκρέσου εναντίον των ελβετικών τραπεζών, ικέτευσε το δικαστήριο του προέδρου Κόρμαν: «Δεν θέλω να με τσακίσουν όπως ένα μικρό έντομο». Παρά το ενδιαφέρον του για τους «αναξιοπαθούντες επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος», το WJC προορίζει σχεδόν τα μισά από τα χρήματα των Ελβετών για εβραϊκές οργανώσεις και «την εκπαίδευση σχετικά με το Ολοκαύτωμα». Το Κέντρο Σιμόν Βίζενταλ ισχυρίζεται ότι, αν «άξιες» εβραϊκές οργανώσεις εισπράξουν χρήματα, «ένα μεγάλο μερίδιο θα έπρεπε να διατεθεί σε εβραϊκά εκπαιδευτικά ιδρύματα». Ενώ προσπαθούν να αποσπάσουν με κάθε μέσο όσα περισσότερα μπορούν από τη λεία, μεταρρυθμιστικές και ορθόδοξες οργανώσεις ισχυρίζονται ότι τα 6 εκατομμύρια των νεκρών θα προτιμούσαν να ωφεληθεί οικονομικά το δικό τους ρεύμα του Ιουδαϊσμού. Εν τω μεταξύ, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος εξανάγκασε την Ελβετία σε μία συμφωνία επειδή υποτίθεται ότι ο χρόνος αποτελούσε την ουσία του ζητήματος: *«Επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος πεθαίνουν καθημερινά»*. Μολαταύτα, μόλις οι Ελβετοί υπέγραψαν τη συμφωνία για τα χρήματα, η επείγουσα ανάγκη παρήλθε ως εκ θαύματος. Για περισσότερο από έναν χρόνο μετά την επίτευξη της συμφωνίας, δεν υπήρχε ένα σχέδιο διανομής των χρημάτων...

Εν τω μεταξύ, δημοσιεύθηκαν οι έγκυρες εκθέσεις, σχετικά με τις ελβετικές τράπεζες. Τώρα, μπορεί κανείς να κρίνει αν πράγματι υπήρξε, όπως ισχυρίζεται ο Μπάουερ, μία «πεντηκονταετής ελβετοναζιστική συνωμοσία για την κλοπή

δισεκατομμυρίων από τους Εβραίους της Ευρώπης και τους επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος».

Τον Ιούλιο του 1998 η Ανεξάρτητη Επιτροπή Ειδικών (Επιτροπή Μπερζιέ) ανακοίνωσε την έκθεσή της (Switzerland and Gold Transactions in the Second World War). Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι οι ελβετικές τράπεζες απέκτησαν χρυσό από τη ναζιστική Γερμανία, αξίας περίπου 4 δισεκατομμυρίων δολαρίων σε σημερινές τιμές, γνωρίζοντας ότι είχε ληλατηθεί από τις κεντρικές τράπεζες της κατακτημένης Ευρώπης. Κατά τη διάρκεια των ακροάσεων στο Καπιτώλιο, τα μέλη του Κογκρέσου δήλωσαν ότι είναι σοκαρισμένα από το γεγονός ότι οι ελβετικές τράπεζες διακινούσαν κλεμμένα περιουσιακά στοιχεία και, ακόμα χειρότερα, ότι συναίνεσαν σε αυτές τις βαρύτατες πράξεις. Αποδοκιμάζοντας το γεγονός ότι διεφθαρμένοι πολιτικοί κατέθεσαν τα παρανόμως αποκτηθέντα κέρδη τους σε ελβετικές τράπεζες, ένα μέλος του Κογκρέσου κάλεσε την Ελβετία να εφαρμόσει τη νομοθεσία της εναντίον «αυτής της μυστικής μετακίνησης χρημάτων από [...] εξέχοντα πολιτικά πρόσωπα ή ηγέτες, από ανθρώπους που ληστεύουν τα θησαυροφυλάκια των χωρών τους». Διαμαρτυρόμενο για τον «αριθμό των διεθνών, υψηλά ιστάμενων, διεφθαρμένων κυβερνητικών αξιωματούχων και επιχειρηματιών, οι οποίοι βρήκαν άσυλο για τα σημαντικά πλούτη τους σε ελβετικές τράπεζες», ένα άλλο μέλος του Κογκρέσου αναρωτήθηκε μήπως «το ελβετικό τραπεζικό σύστημα εξυπηρετεί τους εγκληματίες αυτής της γενιάς και τις χώρες που εκπροσωπούν, με [...] τον ίδιο τρόπο που παρείχαν άσυλο στο ναζιστικό καθεστώς πριν από 55 χρόνια;» Πράγματι, το ζήτημα αυτό είναι άξιο προσοχής. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο 100-200 δισεκατομμύρια δολάρια που συγκεντρώνονται από την πολιτική διαφθορά σε ολόκληρο τον κόσμο αποστέλλονται στο εξωτερικό σε ιδιωτικές τράπεζες. Μολαταύτα, οι νομοθεσίες της Επιτροπής Τραπεζικών Υποθέσεων του Κογκρέσου θα είχαν μεγαλύτερη βαρύτητα αν το ήμισυ αυτού του «ιπτάμενου παράνομου κεφαλαίου» δεν ήταν κατατεθειμένο σε αμερικανικές τράπεζες με την απόλυτη έγκριση της αμερικανικής νομοθεσίας...

Η Ανεξάρτητη Επιτροπή συμπέρανε ότι οι ελβετικές τράπεζες πράγματι απέκτησαν «ράβδους που περιείχαν χρυσό τον οποίο είχαν κλέψει οι Ναζί εγκληματίες από τα θύματα των στρατοπέδων καταναγκαστικής εργασίας και θανάτου». Εντούτοις, δεν το έπραξαν συνειδητά. «Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι εκείνοι που πήραν τις αποφάσεις στην Κεντρική Τράπεζα της Ελβετίας γνώριζαν ότι ράβδοι που εμπεριείχαν τέτοιο χρυσό απεστάλησαν στην Ελβετία από τη

Ράιχσμπανκ (Τράπεζα του Ράιχ)». Η Επιτροπή εκτίμησε την αξία του «χρυσού των θυμάτων» που αποκτήθηκε από την Ελβετία εν αγνοία της, σε 134.428 δολάρια ή περίπου ένα εκατομμύριο δολάρια σε σημερινές τιμές. Αυτό το ποσό συμπεριλαμβάνει τον «χρυσό των θυμάτων», ο οποίος αφαιρέθηκε από Εβραίους, καθώς και μη Εβραίους, έγκλειστους των στρατοπέδων.

Τον Δεκέμβριο του 1999, η Ανεξάρτητη Επιτροπή Διακεκριμένων Προσωπικοτήτων (Επιτροπή Βόλκερ) ανακοίνωσε την Έκθεση σχετικά με τους Αδρανείς Λογαριασμούς των Θυμάτων των Ναζιστικών Διώξεων στις Ελβετικές Τράπεζες. Η Έκθεση καταγράφει τα πορίσματα μίας εξαντλητικής ενδελεχούς έρευνας που διήρκεσε τρία χρόνια και κόστισε σχεδόν 500 εκατομμύρια δολάρια. Το κεντρικό πόρισμά της όσον αφορά τη «μεταχείριση των αδρανών λογαριασμών των θυμάτων των ναζιστικών διώξεων» αξίζει διεξοδική παράθεση:

Δεν υπάρχουν ενδείξεις για συστηματικές διακρίσεις εις βάρος των θυμάτων των ναζιστικών διώξεων, παρεμπόδιση της πρόσβασης, παράνομη οικειοποίηση ή παραβίαση της ελβετικής νομοθεσίας σχετικά με τη φύλαξη εγγράφων. Μολαταύτα, η Έκθεση αποδοκιμάζει τις ενέργειες ορισμένων τραπεζών, όσον αφορά τη διαχείριση των λογαριασμών που διατηρούσαν τα θύματα των ναζιστικών διώξεων. Η λέξη «ορισμένων» στην πρόταση που προηγείται πρέπει να υπογραμμιστεί, από τη στιγμή που οι αποδοκιμαζόμενες ενέργειες αφορούν κυρίως συγκεκριμένες τράπεζες και τον τρόπο που χειρίστηκαν ατομικούς λογαριασμούς θυμάτων των ναζιστικών διώξεων στα πλαίσια μίας εξέτασης 254 τραπεζών και για μία περίοδο 60 ετών. Για τις αποδοκιμαζόμενες ενέργειες, η Έκθεση αναγνωρίζει επίσης ότι υπάρχουν ελαφρυντικά για τη συμπεριφορά των τραπεζών που αναμείχθηκαν σε αυτές τις δραστηριότητες. Η Έκθεση παραδέχεται επίσης ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για πολλές περιπτώσεις στις οποίες οι τράπεζες αναζήτησαν ενεργά αγνοούμενους κατόχους λογαριασμών ή τους κληρονόμους τους, συμπεριλαμβανομένων θυμάτων του Ολοκαυτώματος, και απέδωσαν το υπόλοιπο αδρανών λογαριασμών στους δικαιούχους.

Η Έκθεση ανακάλυψε επίσης ότι, αν και η Επιτροπή δεν μπόρεσε να εντοπίσει όλους τους τραπεζικούς φακέλους της «Σχετικής Περιόδου» (1933-1945), η καταστροφή φακέλων χωρίς να αφεθούν ίχνη «θα ήταν δύσκολη, αν όχι αδύνατη» και ότι «πράγματι, δεν βρέθηκε καμία ένδειξη συστηματικής καταστροφής φακέλων λογαριασμών με σκοπό την απόκρυψη συμπεριφορών του παρελθόντος».

Καταλήγει ότι το ποσοστό των φακέλων που βρέθηκαν (το 60%) ήταν «πραγματικά εξαιρετικό» και «αληθινά αξιοσημείωτο», δεδομένου ότι οι ελβετικοί νόμοι δεν απαιτούν τη διατήρηση των φακέλων πέρα από τα 10 χρόνια.

Δείτε τώρα πώς παρουσίασαν τα πορίσματα της Επιτροπής Βόλκερ οι Νιου Γιορκ Τάιμς. Σε ένα κύριο άρθρο τους με τίτλο «Η απάτη των ελβετικών τραπεζών» (7 Δεκεμβρίου 1999), οι Τάιμς ανέφεραν ότι η Επιτροπή δεν βρήκε «αδιάσειστες ενδείξεις» ότι οι ελβετικές τράπεζες κακοδιαχειρίστηκαν αδρανείς εβραϊκούς λογαριασμούς. Και όμως, η Έκθεση δήλωνε κατηγορηματικά «καμία ένδειξη». Οι Τάιμς συνεχίζουν δηλώνοντας ότι η Επιτροπή «ανακάλυψε ότι οι ελβετικές τράπεζες κατόρθωσαν με κάποιον τρόπο να χαθούν τα ίχνη ενός υπερβολικά μεγάλου αριθμού αυτών των λογαριασμών». Και όμως, η Έκθεση ανακάλυψε ότι οι Ελβετοί διατήρησαν έναν «πραγματικά εξαιρετικό», «αληθινά αξιοσημείωτο» αριθμό φακέλων. Τέλος, οι Τάιμς ανέφεραν ότι, σύμφωνα με την Επιτροπή, «πολλές τράπεζες έδωξαν με σκληρότητα και δόλο μέλη οικογενειών που προσπάθησαν να επανακτήσουν χαμένα περιουσιακά στοιχεία». Η Έκθεση υπογραμμίζει ότι μόνον «ορισμένες» τράπεζες συμπεριφέρθηκαν άσχημα και ότι υπήρχαν «ελαφρυντικά» γι' αυτές τις περιπτώσεις, και τονίζει ότι σε «πολλές περιπτώσεις» οι τράπεζες αναζήτησαν ενεργά τους νόμιμους δικαιούχους.

Πράγματι, η Έκθεση επιρρίπτει ευθύνες στις ελβετικές τράπεζες επειδή δεν υπήρξαν «ευθείες και ειλικρινείς» σε προηγούμενες έρευνες αδρανών λογαριασμών της περιόδου του Ολοκαυτώματος. Εντούτοις, φαίνεται ότι αποδίδουν το έλλειμμα αυτών των ερευνών, περισσότερο σε τεχνικούς παράγοντες παρά σε δολιότητα. Η Έκθεση εντοπίζει 54.000 λογαριασμούς που «πιθανώς συνδέονται με θύματα το>ν ναζιστικών διώξεων». Αλλά κρίνει ότι μόνο στην περίπτωση των μισών από αυτούς -σε 25.000- υπήρχε σημαντική πιθανότητα να ανήκουν σε θύματα του Ολοκαυτώματος, ώστε να δικαιολογείται η δημοσίευση των ονομάτων των λογαριασμών. Η σημερινή αξία 10.000 από αυτούς τους λογαριασμούς για τους οποίους υπήρχαν πληροφορίες υπολογίζεται γύρω στα 170 ως 260 εκατομμύρια δολάρια. Στάθηκε ανέφικτο να εκτιμηθεί η σημερινή αξία των υπόλοιπων λογαριασμών. Η συνολική αξία των πραγματικών αδρανών λογαριασμών της περιόδου του Ολοκαυτώματος πιθανόν θα υπερέβαινε κατά πολύ τα 32 εκατομμύρια δολάρια που εκτιμούσαν αρχικά οι ελβετικές τράπεζες, αλλά θα ήταν πολύ κατώτερη από τα 7 ως 20 δισεκατομμύρια δολάρια που διεκδικούσε το WJC.

Σε μεταγενέστερες καταθέσεις ενώπιον του Κογκρέσου, ο Βόλκερ παρατήρησε ότι

ο αριθμός των ελβετικών λογαριασμών που «πιθανώς ή ενδεχομένως» συνδέονται με θύματα του Ολοκαυτώματος ήταν «αυτός που είχε προκύψει από προηγούμενες έρευνες των Ελβετών». Ωστόσο, συνέχιζε: «Υπογραμμίζω τις λέξεις “πιθανώς ή ενδεχομένως” επειδή, με εξαίρεση σχετικά λίγες περιπτώσεις, ύστερα από περίπου μισό αιώνα δεν είμαστε σε θέση να διαπιστώσουμε με βεβαιότητα μία αναντίρρητη σχέση μεταξύ των θυμάτων και των κατόχων λογαριασμών».

Το πιο εκρηκτικό εύρημα της Επιτροπής Βόλκερ δεν αναφέρθηκε από τα ΜΜΕ των ΗΠΑ. Μαζί με την Ελβετία, παρατηρεί η Επιτροπή, οι ΗΠΑ υπήρξαν επίσης ένα σημαντικό ασφαλές καταφύγιο για τα κινητά περιουσιακά στοιχεία των Εβραίων της Ευρώπης:

Η αναμονή του πολέμου και η οικονομική ανασφάλεια, καθώς και οι διώξεις των Ναζί εις βάρος των Εβραίων και των άλλων μειονοτήτων πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και στη διάρκεια αυτού, ώθησαν πολλούς ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένων των θυμάτων αυτών των διώξεων, να μεταφέρουν τα περιουσιακά τους στοιχεία σε χώρες που θεωρούνταν ασφαλείς (συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ηνωμένου Βασιλείου). [...] Δεδομένης της γειτνίασης της ουδέτερης Ελβετίας με τις χώρες του Άξονα ή με χώρες που κατελήφθησαν από τον Άξονα, οι ελβετικές τράπεζες και άλλοι Ελβετοί χρηματιστηριακοί διαμεσολαβητές υπήρξαν αποδέκτες ενός κομματιού των περιουσιών που αναζητούσαν ασφάλεια.

Ένα σημαντικό παράρτημα απαριθμεί τους «αγαπημένους προορισμούς» των κινητών περιουσιών των Εβραίων της Ευρώπης. Οι κύριοι δεδηλωμένοι προορισμοί είναι οι ΗΠΑ και η Ελβετία. (Η Μεγάλη Βρετανία έρχεται «τρίτη» ως δεδηλωμένος προορισμός).

Η προφανής ερώτηση είναι τι έγιναν οι αδρανείς λογαριασμοί θυμάτων του Ολοκαυτώματος στις αμερικανικές τράπεζες. Η Επιτροπή Τραπεζικών Υποθέσεων της Βουλής κάλεσε πράγματι έναν ειδικό μάρτυρα να καταθέσει σχετικά με αυτό το ζήτημα. Ο Σέιμυρ Ρούμπιν, υπηρέτησε ως δεύτερος τη τάξει στην αμερικανική αποστολή κατά τις διαπραγματεύσεις με την Ελβετία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Με τις ευχές των αμερικανοεβραϊκών οργανώσεων, ο Ρούμπιν εργάστηκε τη δεκαετία του '50 με μια «ομάδα ειδικών στη ζωή των εβραϊκών κοινοτήτων της Ευρώπης» για να εντοπίσει στις τράπεζες των ΗΠΑ αδρανείς λογαριασμούς της περιόδου του Ολοκαυτώματος. Στην κατάθεσή του στη Βουλή ο Ρούμπιν

δήλωσε ότι, ύστερα από μια πολύ επιφανειακή και πρόχειρη έρευνα μόνο στις τράπεζες της Νέας Υόρκης, υπολόγισε την αξία αυτών των λογαριασμών σε 6 εκατομμύρια δολάρια. Οι εβραϊκές οργανώσεις ζήτησαν αυτό το ποσό για «επιζήσαντες του Ολοκαυτώματος που χρειάζονται βοήθεια» από το Κογκρέσο (οι εγκαταλελειμμένοι αδρανείς λογαριασμοί στις ΗΠΑ μεταφέρονται στο κράτος σύμφωνα με το νόμο περί δήμευσης). Μετά, ο Ρούμπιν θυμήθηκε:

Η αρχική εκτίμηση των 6 εκατομμυρίων δολαρίων απορρίφθηκε από τους πιθανούς υποστηρικτές του απαραίτητου νόμου στο Κογκρέσο και ένα όριο 3 εκατομμυρίων δολαρίων καθορίστηκε στο αρχικό σχέδιο νόμου. [...] Στην πράξη, ο αριθμός των 3 εκατομμυρίων δολαρίων περικόπηκε στις ακρόαση της Επιτροπής στο 1 εκατομμύριο δολάρια. Η νομοθετική πράξη περιέκοψε το ποσό στις 500.000 δολάρια. Ακόμα και αυτό το ποσό δεν εγκρίθηκε από το Γραφείο του Προϋπολογισμού, το οποίο πρότεινε ένα όριο 250.000 δολαρίων. Πάντως, ο νόμος εγκρίθηκε με 500.000 δολάρια.

«Οι Ηνωμένες Πολιτείες», κατέληξε ο Ρούμπιν, «έλαβαν ελάχιστα μέτρα για να εντοπίσουν λογαριασμούς χωρίς κληρονόμους στις Ηνωμένες Πολιτείες και διέθεσαν [...] μόλις 500.000 δολάρια, σε αντίθεση με τα 32 εκατομμύρια δολάρια που αναγνώρισαν οι ελβετικές τράπεζες πριν ακόμα από την έρευνα Βόλκερ». Κοντολογίς, ο φάκελος των ΗΠΑ είναι πολύ χειρότερος από εκείνον της Ελβετίας...

Πού ήταν οι κραυγές του Κογκρέσου για τους «μοχθηρούς» Ελβετούς τραπεζίτες; Το ένα μετά το άλλο τα μέλη των Επιτροπών Τραπεζικών Υποθέσεων της Βουλής και του Κογκρέσου καλούσαν τους Ελβετούς «επιτέλους να πληρώσουν». Όμως, κανένας δεν ζήτησε από τις ΗΠΑ να κάνουν το ίδιο. Αντίθετα, ένα μέλος της Επιτροπής Τραπεζικών Υποθέσεων της Βουλής δήλωσε ξεδιάντροπα -με τη σύμφωνη γνώμη του Μπρόνφμαν- ότι «μόνο» η Ελβετία «δεν βρήκε το θάρρος να αντιμετωπίσει το παρελθόν της». Όπως ήταν αναμενόμενο, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος δεν ξεκίνησε μια εκστρατεία προκειμένου να ερευνηθούν οι τράπεζες των ΗΠΑ. Μια έρευνα θα κόστιζε στους Αμερικανούς φορολογούμενους όχι εκατομμύρια αλλά δισεκατομμύρια δολάρια. Όταν ολοκληρωνόταν, οι Αμερικανοεβραίοι θα έπρεπε να ζητήσουν άσυλο στο Μόναχο. Το θάρρος έχει και τα όριά του...

Η δικαιοδοσία αυτών των εβραϊκών οργανώσεων φτάνει μέχρι την Ελβετία, αλλά

όχι μέχρι το εβραϊκό κράτος. Η πιο εντυπωσιακή κατηγορία που είχε ως στόχο τις ελβετικές τράπεζες ήταν ότι οι τελευταίες απαιτούσαν πιστοποιητικά θανάτου από τους κληρονόμους των θυμάτων του ναζιστικού ολοκαυτώματος. Οι ισραηλινές τράπεζες ζήτησαν και αυτές παρόμοια έγγραφα. Μολαταύτα, μάταια αναζητεί κανείς καταγγελίες των «μοχθηρών Ισραηλινών» Για να αποδείξουν ότι «καμία ηθική ισοδυναμία δεν μπορεί να υπάρξει μεταξύ ελβετικών και ισραηλινών τραπεζών», οι Νιου Γιορκ Τάιμς παρέθεσαν τα λόγια ενός Ισραηλινού νομικού (15 Απριλίου 2000): «Εδώ στην καλύτερη περίπτωση ήταν αμέλεια· στην Ελβετία ήταν ένα έγκλημα». Κάθε σχόλιο περιττεύει...

Για τη βιομηχανία του Ολοκαυτώματος η υπόθεση των ελβετικών τραπεζών, ήταν μία επιπλέον απόδειξη μιας ριζωμένης και παράλογης κακίας των μη Εβραίων. Η υπόθεση ανέδειξε τη χυδαία αδιαφορία ακόμα και μιας «φιλελεύθερης δημοκρατικής ευρωπαϊκής χώρας», καταλήγει ο Ιταμάρ Λεβίν, «γι' αυτούς που έφεραν τα φυσικά και ψυχικά τραύματα του χειρότερου εγκλήματος της Ιστορίας». Μια μελέτη που διεξήγαγε τον Απρίλιο του 1997 το Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, ανέφερε «μία σαφή αύξηση» του αντισημιτισμού στην Ελβετία. «Δεν ευθύνονται οι Εβραίοι για τον αντισημιτισμό», γρύλισε ο Μπρόνφμαν. «Οι αντισημίτες ευθύνονται για τον αντισημιτισμό»...

Αφού η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος έκλεισε τη συμφωνία με τους Ελβετούς τον Αύγουστο του 1998, εφάρμοσε την ίδια νικηφόρο στρατηγική τον Σεπτέμβριο. Οι ίδιες νομικές ομάδες ξεκίνησαν μια σειρά αγωγών εναντίον γερμανικών ιδιωτικών βιομηχανιών, απαιτώντας τουλάχιστον 20 δισεκατομμύρια δολάρια ως αποζημιώσεις...

Προκειμένου να ανακινήσει τη δημόσια υστερία εναντίον της Γερμανίας, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος δημοσίευσε τον Οκτώβριο πολλές ολοσέλιδες καταχωρίσεις στον Τύπο. Η φρικτή αλήθεια δεν αρκούσε. Όλοι οι μηχανισμοί του Ολοκαυτώματος τέθηκαν σε κίνηση. Μία διαφήμιση, καταγγέλλοντας τη γερμανική φαρμακευτική εταιρεία Μπάγιερ, ανακάτεψε τον Γιόζεφ Μένγκελε, αν και δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι η Μπάγιερ «διηύθηνε» τα θανατηφόρα πειράματά του. Αντιλαμβανόμενοι ότι ο «μπαμπούλας» του Ολοκαυτώματος ήταν ακαταμάχητος, οι Γερμανοί υπέκυψαν σε μια σημαντική οικονομική συμφωνία στο τέλος του ίδιου έτους. Οι Τάιμς του Λονδίνου απέδωσαν αυτή τη συνθηκολόγηση στην εκστρατεία «Όλα μετρητά» (Holocash) στις Ηνωμένες Πολιτείες...

Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος δήλωσε ότι η Γερμανία έχει μια «ηθική και

νομική υποχρέωση» να αποζημιώσει τους Εβραίους που υπήρξαν θύματα καταναγκαστικής εργασίας... Όμως, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, είναι απλά αναληθές ότι δεν πήραν κανένα είδος αποζημίωσης.

Οι Εβραίοι σκλάβοι-εργάτες, καλύφθηκαν από τις αρχικές συμφωνίες με τη Γερμανία, οι οποίες αποζημίωναν τους έγκλειστους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η γερμανική κυβέρνηση αποζημίωσε τους Εβραίους πρώην σκλάβους-εργάτες για τη «στέρηση της ελευθερίας» τους και για τη «βλάβη στη ζωή και τη σωματική ακεραιότητά» τους. Δεν αποζημιώθηκαν τυπικά και μόνο για τους παρακρατηθέντες μισθούς τους. Όσοι υπέστησαν βλάβες δέχθηκαν σημαντικές ισόβιες συντάξεις. Η Γερμανία επιχορήγησε, επίσης, την Εβραϊκή Διάσκεψη Διεκδικήσεων με περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια σε σημερινές τιμές για όσους πρώην κρατούμενους στρατοπέδων εισέπραξαν μικρές αποζημιώσεις. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η Διάσκεψη Διεκδικήσεων, παραβιάζοντας τις συμφωνίες με τη Γερμανία, χρησιμοποίησε τα χρήματα για διάφορα προσφιλή της σχέδια. Δικαιολόγησε αυτή την κακοδιαχείριση των γερμανικών αποζημιώσεων με το επιχείρημα ότι «πριν ακόμα διατεθούν οι πόροι από τη Γερμανία [...] οι ανάγκες των θυμάτων του ναζισμού τα οποία “χρειάζονταν βοήθεια” είχαν ήδη καλυφθεί σε μεγάλο βαθμό». Πενήντα χρόνια αργότερα, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος ζητούσε ακόμα χρήματα για «αναξιοπαθούντα θύματα του Ολοκαυτώματος», τα οποία ζούσαν στη φτώχεια επειδή οι Γερμανοί, υποτίθεται, δεν τους αποζημίωσαν ποτέ.

Τι αποτελεί «δίκαιη» αποζημίωση για τους πρώην Εβραίους σκλάβους-εργάτες είναι απλώς μία ερώτηση που δεν μπορεί να απαντηθεί. Μολαταύτα, μπορεί κανείς να πει αυτό: Σύμφωνα με τους όρους της νέας συμφωνίας, ο καθένας από τους Εβραίους πρώην σκλάβους-εργάτες πρόκειται να εισπράξει περίπου 7.500 δολάρια. Αν η Διάσκεψη Διεκδικήσεων είχε μοιράσει εξ αρχής σωστά τα γερμανικά χρήματα, πολύ περισσότεροι πρώην Εβραίοι σκλάβοι-εργάτες θα είχαν εισπράξει πολύ περισσότερα πολύ νωρίτερα...

Ο εκβιασμός εις βάρος της Ελβετίας και της Γερμανίας υπήρξε μόνο ένα πρελούδιο του μεγάλου φινάλε: Του εκβιασμού της Ανατολικής Ευρώπης. Μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ άνοιξαν ευοίωνες προοπτικές στο παλιό κέντρο των Εβραίων της Ευρώπης. Φορώντας τον υποκριτικό μανδύα των «αναξιοπαθούντων θυμάτων του Ολοκαυτώματος», η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος προσπάθησε να αποσπάσει εκβιαστικά δισεκατομμύρια δολάρια από τις ήδη χρεοκοπημένες χώρες. Κυνηγώντας αυτό τον στόχο με άφρονα και

αδίστακτη ελαφρότητα, έγινε ένας από τους κύριους υποκινητές του αντισημιτισμού στην Ευρώπη.

Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος παρουσίασε τον εαυτό της ως τον μοναδικό νόμιμο διεκδικητή όλων των ατομικών και κοινοτικών περιουσιών αυτών που πέθαναν κατά τη διάρκεια του ναζιστικού ολοκαυτώματος. «*Συμφωνήθηκε με την κυβέρνηση του Ισραήλ*», είπε ο Μπρόνφμαν στην Επιτροπή Τραπεζικών Υποθέσεων, «*ότι οι περιουσίες χωρίς κληρονόμους θα πρέπει να συσσωρευτούν στην Παγκόσμια Εβραϊκή Οργάνωση για την Επιστροφή των Περιουσιών*». Χρησιμοποιώντας αυτή την «εξουσιοδότηση», η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος κάλεσε όλες τις χώρες του πρώην σοβιετικού μπλοκ να παραδώσουν όλα τα περιουσιακά στοιχεία που ανήκαν σε Εβραίους πριν από τον πόλεμο ή να καταβάλουν χρηματικές αποζημιώσεις. Εντούτοις, σε αντίθεση με τις περιπτώσεις της Ελβετίας και της Γερμανίας, υποβάλλει αυτά τα αιτήματα μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας...

Σφίγγοντας τα λουριά στην Πολωνία, οι συνήγοροι της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος κατέθεσαν μια αγωγή στο δικαστήριο του δικαστή Κόρμαν, ζητώντας την αποζημίωση «*ηλικιωμένων και ετοιμοθάνατων επιζησάντων του Ολοκαυτώματος*». Η αγωγή ανέφερε ότι οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις της Πολωνίας «*συνέχισαν κατά τη διάρκεια των τελευταίων σαράντα τεσσάρων χρόνων*» μία πολιτική γενοκτονίας, «*εκδίωξης και εξόντωσης*» των Εβραίων. Μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου της Νέας Υόρκης πέτυχαν μία ομόφωνη απόφαση ζητώντας από την Πολωνία να «*υιοθετήσει την απαραίτητη νομοθεσία που θα εξασφαλίσει την πλήρη επιστροφή των περιουσιών του Ολοκαυτώματος*», ενώ 57 μέλη του Κογκρέσου απέστειλαν μια επιστολή στο Πολωνικό Κοινοβούλιο, ζητώντας «*την απαραίτητη νομοθεσία που θα επέστρεφε το 100% των ιδιοκτησιών και των περιουσιών που αφαιρέθηκαν κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος*». «*Καθώς οι άνθρωποι που είναι αναμειγμένοι γίνονται κάθε μέρα που περνά και πιο ηλικιωμένοι*», έλεγε η επιστολή, «*εξαντλείται ο χρόνος που έχουμε στη διάθεσή μας για να αποζημιώσουμε εκείνους που αδικήθηκαν*»...

Για να επιτύχει τη συμμόρφωση «*δύστροπων*» κυβερνήσεων, η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος χρησιμοποιεί την επιβολή κυρώσεων εκ μέρους των ΗΠΑ...

Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος υπερηφανεύεται ότι προορίζει τα χρήματα των αποζημιώσεων σε εβραϊκούς φιλανθρωπικούς σκοπούς. «*Αν και η φιλανθρωπία είναι ένας ευγενής σκοπός*», παρατηρεί ένας δικηγόρος που εκπροσωπεί τα

πραγματικά θύματα, «δεν είναι σωστό να την κάνεις με τα χρήματα των άλλων»...

Με το τυπικό ύφος της WJC, ο Ισραελ Σίνγκερ έκανε στις 13 Μαρτίου του 2000 την «εντυπωσιακή ανακοίνωση» ότι ένα πρόσφατα αποχαρκτηρισμένο έγγραφο των ΗΠΑ αποκάλυψε ότι η Αυστρία κρατούσε εβραϊκές περιουσίες χωρίς κληρονόμους από την εποχή του Ολοκαυτώματος, που άξιζαν περίπου άλλα 10 δισεκατομμύρια δολάρια. Ο Σίνγκερ ισχυρίστηκε επίσης ότι «το 50% των έργων τέχνης που βρίσκονται στην Αμερική είναι έργα τέχνης που έχουν κλαπεί από Εβραίους». Είναι ξεκάθαρο ότι η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος παραφρόνησε...

Συμπεράσματα

Απομένει μόνο να εξετάσουμε τον αντίκτυπο του Ολοκαυτώματος στις Ηνωμένες Πολιτείες...

Εκτός από τα μνημεία για το Ολοκαύτωμα, συνολικά δεκαεπτά πολιτείες συνιστούν ή έχουν θεσπίσει στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, εκπαιδευτικά προγράμματα σχετικά με το Ολοκαύτωμα και πολλά κολέγια και πανεπιστήμια χρηματοδοτούν έδρες για τη μελέτη του Ολοκαυτώματος. Σχεδόν δεν περνά εβδομάδα χωρίς να δημοσιεύεται στους Νιου Γιορκ Τάιμς ένα εκτενές άρθρο που να συνδέεται με το Ολοκαύτωμα. Ο αριθμός των ακαδημαϊκών μελετών που είναι αφιερωμένες στην Τελική Λύση των Ναζί υπολογίζεται συντηρητικά ότι ξεπερνά τις 10.000. Συγκρίνετε αυτόν τον αριθμό με τις μελέτες που είναι αφιερωμένες στην εκατόμβη του Κογκό. Μεταξύ του 1891 και του 1911 περίπου 10 εκατομμύρια Αφρικανοί πέθαναν κατά τη διάρκεια της εκμετάλλευσης των πηγών του ελεφαντόδοντου και του καουτσούκ του Κογκό από τους Ευρωπαίους. Όμως, η πρώτη και μοναδική μελέτη στην αγγλική γλώσσα που αναφερόταν άμεσα σε αυτό το θέμα δημοσιεύθηκε μόλις το 1998...

Κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού του 20ού αιώνα, η πλειοψηφία των αμερικανικών πολιτειών είχε θεσπίσει νόμους για τη στείρωση, και εκατοντάδες Αμερικανοί στερήθηκαν παρά τη θέλησή τους. Οι Ναζί επικαλέσθηκαν το προηγούμενο των ΗΠΑ όταν θέσπισαν τους δικούς τους νόμους για τη στείρωση⁷. Οι διαβόητοι Νόμοι της Νυρεμβέργης του 1935, αφαίρεσαν από τους Εβραίους τα πολιτικά τους δικαιώματα και απαγόρευσαν το συγχρωτισμό μεταξύ Εβραίων και μη Εβραίων. Οι μαύροι στον αμερικανικό Νότο υφίσταντο τις ίδιες νομικές διακρίσεις και ήταν αντικείμενο πολύ μεγαλύτερης αυθόρμητης και επιδοκιμαζόμενης λαϊκής βίας σε σύγκριση με τους Εβραίους στην προπολεμική Γερμανία.

Προκειμένου να προσελκύσουν την προσοχή σε εγκλήματα που διαπράττονται στο εξωτερικό, οι ΗΠΑ επικαλούνται συχνά τη μνήμη του Ολοκαυτώματος. Μολαταύτα, το πιο αποκαλυπτικό γεγονός είναι το πότε οι ΗΠΑ επικαλούνται το Ολοκαύτωμα. Τα εγκλήματα επίσημων εχθρών, όπως το αιματοκύλισμα των Ερυθρών Χμερ στην Καμπότζη, η σοβιετική εισβολή στο Αφγανιστάν, η εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ και η εθνική εκκαθάριση που διέπραξαν οι Σέρβοι στο Κόσοβο φέρνουν στη μνήμη το Ολοκαύτωμα· τα εγκλήματα στα οποία οι ΗΠΑ είναι συνένοχοι όχι.

Ενώ διαπράττονταν οι θηριωδίες των Ερυθρών Χμερ στην Καμπότζη, η υποστηριζόμενη από τις ΗΠΑ κυβέρνηση της Ινδονησίας σφαγίαζε το ένα τρίτο του πληθυσμού του Ανατολικού Τιμόρ. Όμως, σε αντίθεση με την Καμπότζη, η γενοκτονία στο Ανατολικό Τιμόρ δεν συγκρινόταν με το Ολοκαύτωμα, ούτε καν άξιζε την κάλυψη των ΜΜΕ. Ενώ η Σοβιετική Ένωση διέπραττε εκείνο που το Κέντρο Σιμόν Βίζενταλ ονόμασε «μία άλλη γενοκτονία» στο Αφγανιστάν, το υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ καθεστώς στη Γουατεμάλα συντελούσε σε εκείνο που η Επιτροπή Αλήθειας στη Γουατεμάλα ονόμασε πρόσφατα «γενοκτονία» εις βάρος των ιθαγενών Μάγια. Ο πρόεδρος Ρίγκαν απέρριψε τις κατηγορίες εναντίον της κυβέρνησης της Γουατεμάλας ως «αβάσιμες». Για να τιμήσει τις επιτυχίες της Τζιν Κιρκπάτρικ, ως κύριας απολογήτριας της κυβέρνησης Ρίγκαν για τα διαπραττομένα εγκλήματα στην Κεντρική Αμερική, το Κέντρο Σιμόν Βίζενταλ της απένειμε το Βραβείο του Ανθρωπιστή της Χρονιάς. Πριν από την τελετή της απονομής, έγιναν ανεπίσημα εκκλήσεις στον Σιμόν Βίζενταλ να αναθεωρήσει την απόφασή του. Αρνήθηκε να το κάνει. Ο Ελί Βιζέλ παρακλήθηκε ανεπίσημα να διαμεσολαβήσει στην κυβέρνηση του Ισραήλ, έναν από τους κύριους προμηθευτές όπλων των χασάπηδων της Γουατεμάλας. Και αυτός αρνήθηκε. Η κυβέρνηση Κάρτερ επικαλέσθηκε τη μνήμη του Ολοκαυτώματος στην προσπάθειά της να εξασφαλίσει άσυλο στους Βιετναμέζους πρόσφυγες που δραπετεύαν από το κομμουνιστικό καθεστώς. Η κυβέρνηση Κλίντον είχε ξεχάσει το Ολοκαύτωμα όταν έδιωχνε τους Αϊτινούς πρόσφυγες που δραπετεύαν από τα τάγματα θανάτου που υποστήριζαν οι ΗΠΑ.

Η μνήμη του Ολοκαυτώματος προσέλαβε γιγαντιαίες διαστάσεις την άνοιξη του 1999, κατά τη διάρκεια των κατευθυνόμενων από τις ΗΠΑ νατοϊκών βομβαρδισμών κατά της Σερβίας. Ο Ντάνιελ Γκολντχάγκεν συνέκρινε τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στο Κόσοβο από τους Σέρβους με την Τελική Λύση, και, κατόπιν εντολής του προέδρου Κλίντον, ο Ελί Βιζέλ περιόδευσε στους

προσφυγικούς καταυλισμούς των Κοσοβάρων στα Σκόπια και την Αλβανία. Πριν ο Βιζέλ πάει να χύσει δάκρυα για τους Κοσοβάρους, το υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ καθεστώς της Ινδονησίας ξανάρχισε από εκεί όπου είχε σταματήσει στα μέσα της δεκαετίας του '70, επαναλαμβάνοντας τις σφαγές στο Ανατολικό Τιμόρ. Μολαταύτα, το Ολοκαύτωμα εξαφανίστηκε από τη μνήμη, καθώς η κυβέρνηση Κλίντον συναίνεσε στην αιματοχυσία. *«Η Ινδονησία είναι σημαντική»,* εξήγησε ένας δυτικός διπλωμάτης, *«ενώ το Ανατολικό Τιμόρ δεν είναι»...*

Αφού ο συνασπισμός υπό την ηγεσία των ΗΠΑ κατέστρεψε ολοκληρωτικά το Ιράκ το 1991 για να τιμωρήσει τον «Σαντάμ-Χίτλερ», οι ΗΠΑ και η Βρετανία επέβαλαν τις δολοφονικές κυρώσεις του ΟΗΕ εις βάρος αυτής της δύσμοιρης χώρας για να τον απομακρύνουν από την εξουσία. Όπως και στο ναζιστικό ολοκαύτωμα, περίπου ένα εκατομμύριο παιδιά πέθαναν. Ερωτώμενη σε μία τηλεοπτική εκπομπή σχετικά με τον αποτρόπαιο φόρο αίματος του Ιράκ, η υπουργός Εξωτερικών Μαντλίν Ολμπράιτ απάντησε ότι *«το τίμημα αξίζει τον κόπο»...*

Η οργανωμένη αμερικανοεβραϊκή κοινότητα εκμεταλλεύτηκε το ναζιστικό ολοκαύτωμα για να αποκρούσει τις επικρίσεις για την απαράδεκτη πολιτική του Ισραήλ αλλά και της ίδιας. Η επιδίωξη αυτών των πολιτικών έβαλε το Ισραήλ και την αμερικανοεβραϊκή κοινότητα σε μία δομικά ανάλογη θέση: Τώρα, το πεπρωμένο και των δύο εξαρτάται από ένα λεπτό νήμα που διατρέχει τις αμερικανικές κυρίαρχες ελίτ. Αν αυτές οι ελίτ αποφασίσουν κάποτε ότι το Ισραήλ είναι περιττό βάρος ή ότι η αμερικανοεβραϊκή ελίτ είναι αναλώσιμη, το νήμα ίσως κοπεί. Ασφαλώς αυτό αποτελεί μια υπόθεση -ίσως υπερβολικά ανησυχητική, ίσως όχι.

Είναι πανεύκολο να προβλέψουμε το μέλλον των αμερικανοεβραϊκών ελίτ αν αυτά τα ενδεχόμενα γίνουν πραγματικότητα. Αν το Ισραήλ πέσει στη δυσμένεια των ΗΠΑ, πολλοί από αυτούς τους ηγέτες που τώρα υπερασπίζονται σθεναρά το Ισραήλ θα πάρουν αποστάσεις από το εβραϊκό κράτος και θα στηλιτεύσουν τους Αμερικανοεβραίους επειδή έχουν μετατρέψει το Ισραήλ σε θρησκεία. Και αν αυτές οι ηγετικές ομάδες των ΗΠΑ αποφάσιζαν να χρησιμοποιήσουν τους Εβραίους ως αποδιοπομπαίους τράγους, δεν θα έπρεπε να εκπλαγούμε αν οι Αμερικανοεβραίοι ηγέτες συμπεριφέρονταν ακριβώς όπως έπραξαν οι προκάτοχοί τους κατά τη διάρκεια του ναζιστικού ολοκαυτώματος. *«Δεν είχαμε φανταστεί ότι οι Γερμανοί θα εξασφάλιζαν τη συνεργασία του εβραϊκού στοιχείου»,* θυμάται ο Γιτζάκ Ζούκερμαν, ένας οργανωτής της εξέγερσης του Γκέτο της Βαρσοβίας, *«ότι Εβραίοι θα οδηγούσαν άλλους Εβραίους στον θάνατο»...*

Οι συγκλονιστικές διαστάσεις της Τελικής Λύσης του Χίτλερ είναι σήμερα πασίγνωστες. Άλλωστε, η «ομαλή» ιστορία της ανθρωπότητας δεν είναι γεμάτη με φρικτά κεφάλαια απανθρωπιάς; Ένα έγκλημα δεν χρειάζεται να είναι αποτροπιαστικό ώστε να δικαιολογεί την επανόρθωσή του. Σήμερα, η πρόκληση έγκειται στο να καταστήσουμε εκ νέου το ναζιστικό ολοκαύτωμα ένα ορθολογικό αντικείμενο έρευνας. Μόνο τότε θα μπορέσουμε να διδαχθούμε κάτι από αυτό το γεγονός. Η ανωμαλία του ναζιστικού ολοκαυτώματος δεν πηγάζει από το ίδιο το γεγονός, αλλά από τη βιομηχανία εκμετάλλευσης που δημιουργήθηκε γύρω του. Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος υπήρξε πάντοτε χρεοκοπημένη. Αυτό που απομένει είναι να το δηλώσουμε ανοιχτά. Έχει έρθει η ώρα να τη βγάλουμε από τη μέση. Η ευγενέστερη χειρονομία για εκείνους που πέθαναν είναι να διαφυλάξουμε τη μνήμη τους, να διδαχθούμε από τα βάσανά τους και να τους αφήσουμε, επιτέλους, να αναπαυθούν εν ειρήνη...

Πηγή: Εκτενή αποσπάσματα από το βιβλίο «Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος - Σκέψεις σχετικά με την εκμετάλλευση της εβραϊκής οδύνης» (Νόρμαν Φινκελστάιν [Μετάφραση από τα αγγλικά Γιάννης Κολοβός Αχιλλέας Καλαμάρας, «Εκδόσεις 21ου αιώνα»])

(Νόρμαν Φινκελστάιν: Αμερικανοεβραίος αντισιωνιστής συγγραφέας και πολιτικός επιστήμονας. Οι γονείς του ήταν έγκλειστοι σε ναζιστικά στρατόπεδα και ήταν οι μόνοι που επέζησαν από τον οικογενειακό τους κύκλο.)